

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXX. ÉVFOLYAM,

11. SZÁM

1985.
NOVEMBER

ÁRA: 2 FORINT

Kongresszustól kongresszusig

Céljaink az alapszervezetekben valósulnak meg

Az ötéves számvetés szakszervezetünk vezető, irányító tevékenységét, a szervezeti élet valamennyi összetevőjét is lényegében érintette. A testületek munkájának irányt szabott szakszervezetünk XI. kongresszusának határozata, s az ennek alapján kialakított munkaprogram. Hogyan sikerült valóra váltani a feladatokat e csöppet sem könnyű fél évtizedben, hogyan álltak helyt a vezetők és tisztségviselők a gazdasági és politikai környezetváltozás időszakában; sikerült-e fejleszteni munkastílusukat — ezt összegezte Kánya Gyula, a Postások Szakszervezete szervezési és káderosztályának vezetője.

A mozgalmi munka értékei ekkor a nyolcvanezer szakszervezeti tagunk, tizenkétezer szakszervezeti tisztségviselőnk ötéves tevékenységének mérlegét is el kellett készítenünk. Most nemrég zajlottak szakszervezetünkben a bizalmi-, illetve az alap- és a középszervi választások, s ezek alapján elmondható: tisztségviselőink aktív politikai közegben dolgoznak. A mögöttünk levő öt esztendő közismert gazdasági gondjai fokozták a szakszervezeti tagságnak a mozgalommal szembeni igényeit, de fokozták a mozgalomhoz való kötődést is. A tisztségviselők munkájában egyre nagyobb teret kapott az igények és a lehetőségek szembesítése, közelítése, az érvelés, az agitáció.

Természetes, hogy az elosztási kérdések előtérbe kerültek, hiszen a mindenkori gazdasági helyzet befolyásolja a szakszervezeti testületek munkáját is. De így nyílt igazán mód a munkahelyi demokrácia tágabb értelmű gyakorlására, s annak a lehetőségnek a felhasználására, amely bővítette a szakszervezetek jog- és hatáskörét. A társadalmi viták megalapozottabbakká váltak: a szakszervezeti munkában minden szinten arra törekedtek, hogy a dolgozókat érintő napi kérdéseket tisztázzák.

A beszámolási időszakban a testületek tagjai nagyobb figyelmet fordítottak az értekezletek előkészítésére, az előterjesztések közérthetővé tételére, s a postás dolgozók többségét érintő kérdésekben széles körű vitákat kezdeményeztek. A vitára bocsátott szakmai anyagok mellé szakszervezeti véleményt is mellékeltek, így is segítve a döntések meghozatalát.

Hogyan véleményezhető a központi vezetőség, az elnökség és a titkárság munkája?

A két kongresszus között — az új működési szabályzatnak megfelelően — a vezető testületek egészséges munkamegosztásban dolgoztak, s ez elősegítette a hatékonyabb munkát. A tagság és a tisztségviselők véleményének mind mélyebb, alaposabb megismerése végett több esetben a helyszínen tanulmányoztuk azokat az eseményeket, körülményeket, amelyek a dolgozók életét és munkakörülményeit, munkafeltételeit befolyásolták, meghatározták. A központi vezetőség és munkabizottságának a tagjai rendszeresen részt vettek az egyes napirendek előkészítésében.

A vezető testületek munkájában egyre jellemzőbbé vált a jelző, kezdeményező funkció gyakorlása, valamint a gazdasági munkát segítő tevékenység. A gazdasági vezetőkkel együtt megoldandó kérdésekben, illetve az intézkedések során érdemben képviselték a postás dolgozók érdekeit. S jelentős eredményként könyvelhető el, hogy előrehaladás történt a határozatok végrehajtásának a szervezésében, ellenőrzésében.

A vezető testületek és a megyei társadalmi szervek közötti együttműködést erősítették, szolgálták a kihelyezett elnökségi ülések Debrecenben és Pécsen, a titkársági ülések Szegeden, illetve a Budapesti Postaigazgatóságon, s a tszbtitkári értekezletek Sopronban, és a BUVIG-nál.

Sikerült-e kialakítani az optimális munkamegosztást a területi bizalmi testületek és a területi szakszervezeti bizottságok között? Hogyan dolgoztak a tszbt-k?

A választási ciklusban az volt a törekvésünk, hogy növeljük a tszbt-k és az alapszervezetek önállóságát, hogy megfelelően éljenek jo-

gaikkal és hatáskörükkel, s úgy véljük, ennek a törekvésnek sikerült eleget tenni. Ez azonban nem jelentette azt, hogy légüres térbe kerültek. A kialakított instruktori hálózattal és a helyszíni ellenőrzőtevékenységgel eljutottunk valamennyi tszbt-hez és alapszervezethez. A területi szakszervezeti bizottságok ez irányú munkájában fokozódott a tervszerűség, az önállóság, a kezdeményezőkézség. A kialakított munkamegosztást felelősség és rugalmasság jellemezte.

Hogyan segítette a munkahelyi közösségi élet formálását az alapszervezeti munka?

A szervezeti élet hangsúlya ebben az öt esztendőben is az alapszervezeti munkára helyeződött. A mind hatékonyabb mozgalmi munkához megfelelő feltételek voltak, s tartalmában erősödött a munka: bővült a szakszervezeti demokrácia, nőtt az alapszervezetek önállósága, a gazdálkodásért, az eddigi vívmányok megőrzéséért, a kedvező munkahelyi légkör kialakításáért érzett felelősségük.

A testületi üléseken hozott döntéseket a korábbiaknál szélesebb körű véleményekre alapozták, éltek a demokratikus jogokkal, az érdemi beleszólás lehetőségével. A felelősséggel párhuzamosan előtérbe került a tagság jelző funkciója is — ennek folytán is többször voltak rendkívüli taggyűlések. A szakszervezeti munka eredményességét nagymértékben segítette, hogy egyre inkább gyakorlattá vált a helyileg legalkalmasabb munkamódszerek, munkastílusok kialakítása, alkalmazása.

Hozzá kell tennünk azonban, hogy az alapszervezetek munkájában nagyok a színvonalbeli különbségek, s ez nemcsak az egyes emberek eltérő munkájából adódik, hanem az egyes munkahelyeken levő körülményekből is.

A bizalmi áll a legközelebb a munkahelyhez, a kollektívához. Hogyan értékelhető a bizalmi munkája, mennyiben töltötték be az „összekötő” szerepét a tagság és a mozgalom között?

A bizalmi munkáját egyre nagyobb figyelem kíséri, s ez természetes. A tagság és a mozgalom egyre nagyobb követelményeket támaszt a bizalmiakkal szemben. Nőtt hatáskörük, de gyarapodtak gondjaik is. Öt évre visszatekintve azt állapíthatjuk meg, hogy tartalmasabbak, élénkebbek lettek a bizalmi testületi ülések és az összehívott taggyűlések, nyíltabbak a csoportviták és megbeszélések. A bizalmiak egyre inkább megfelelnek az igényeknek, többségük megfelelően képviseli csoportja érdekeit, tolmácsolja véleményüket, politikai munkájával cselekvő részese a munkahelyi élet formálásának. A bizalmiak és a csoportok egyre inkább hatnak egymásra, az információcsere mindkét irányban erősödött — s ez nagyon lényeges a munka, a működés szempontjából. Természetesen akad még javítanivaló ezen a téren is: például a bizalmiaktól több olyan javaslatot, elgondolást várunk — csoportjuk véleményének összegzésével —, amelyek a munka jobbítását szolgálják.

A kádermunka rendkívül fontos a szakszervezeti mozgalomban, ahhoz, hogy az alapszervezetek tevékenysége valódi mozgósító erővé váljék.

1980-ban tizenkétezer szakszervezeti tisztségviselő kapott bizalmat. Többségük jól élt ezzel, s köszönetet, elismerést érdemel munkájáért. Hogy mennyire feleltek meg a tagság bizalmának, azt jelzi az a tény is, hogy a nemrég lezajlott választásokon a bizalmiaknak körülbelül a 70 százaléka ismét élvezte a tagság bizalmát, s újra vállalta a munkát. Az alapszervi választások egyébként igazi, demokratikus légkörben, véleménycserével zajlottak, nagyon sokan mondták el véleményüket a munkahelyi közügyekről, s felszínre kerültek a csak egyes területeket foglalkoztató gondok, javaslatok is.

A központi vezetőség nagy súlyt helyezett az alapszervezeti titkárok, tszbt-tagok, reszortfelelősök oktatására, felkészítésére. A káderképzést a SZOT, a központi vezetőség és a különbö-

zó társadalmi szervek tanfolyamai folyamatosan, az időszűrűség jegyében, egymásra építve végezték. A területenként tartott alapszervi tszbtitkári értekezletek jelentősek voltak a továbbképzés szempontjából, mert az egységes felkészítésen kívül a tapasztalatcserének is kitűnő fórumai voltak.

Kellő figyelmet fordítottak a káderutánpótlásra?

Természetesen gondoltunk arra, hogy minél több fiatal, munkást válasszunk a mozgalom különböző tisztségeire, illetve képezzünk a majdani tisztségek betöltéséhez. Ez fontos, hiszen az utóbbi évek tapasztalatai jelzik: ezeknek a rétegeknek részvétele a szakszervezeti munkában csökken, kevés volt például a tisztségviselők között a harminc éven aluli. Tervszerűbbé, tudatosabbá vált a kádercsere, s általában alternatív javaslat, elemzés után született meg a döntés. De a kádercserénél mindig, a szakszervezeti mozgalom minden szintjén igyekeztünk érvényt szerezni annak az elvnek, hogy egy-egy tisztség betöltéséhez a személyek kiválasztásánál az alkalmasság legyen a döntő tényező. A körülményekből adódóan ezt az elvet nem tudtuk mindig következetesen gyakorlattá váltani, de tisztségviselőink felkészültsége általánosan lényegesen jobb a korábbiakénál, egyre többen kerülnek közülük a pártszervezetekbe és munkahelyükön fontosabb beosztásba. S természetesen a jól dolgozó tisztségviselők erkölcsi és anyagi elismerésében is tükröződött az, hogy mennyiben felelnek meg személyileg az egyre nagyobb követelményeknek.

Egyébként a kádermunkához szorosan hozzá tartozónak érezzük azt is, hogy a különböző rétegekkel — például a nyugdíjasokkal, a nőkkel, a fiatalokkal — kiemelten törődjünk. A postás dolgozók 51 százaléka nő, érdekeik védelmére tehát jelentős feladat. Az elmúlt öt esztendőben a nők növekvő felelősségérzetével, aktivitással álltak helyt a munkában, számáranyuknak megfelelően kerültek tisztségekbe, s ezeket eredményesen látták el.

A fiatalok tudatának formálását, a pályakezdők segítségét a munkahelyi beilleszkedéshez szintén nagyon fontosnak tartjuk, s kiemelten foglalkozunk élet- és munkakörülményeik javításával. Számukra természetesen a lakáshoz jutás az egyik legfontosabb dolog, ehhez lehetőségeinkhez mérten támogatást nyújtunk. Az elmúlt öt év alatt 2717 fiatal kapott lakásépítési támogatást. Természetesen a legifjabb posztás nemzedék körében is végeztünk agitációs munkát. Az ifjúsági bizottságok — a KISZ-szervezetekkel együttműködve — tervszerű munkát végeznek a fiatalok között. E munka még nem mindenütt érezteti ugyan hatását, de tagadhatatlanul segített máris az általános és szakképzés ösztönzésében, a beilleszkedés megkönnyítésében.

A fiatalok körében végzett szakszervezeti munkának lendületet adott az ifjúságról szóló MSZMP KB-állásfoglalás. Ennek alapján kidolgoztuk szakszervezetünk további feladatait, amelyeket a helyi viszonyokhoz igazítva kell alkalmazni.

A Postások Szakszervezeténél már hagyománya van az idős, nyugdíjas munkatársakkal való törődésnek. Hogyan ápolták tovább ezt a hagyományt?

A nyugdíjasokkal való rendszeres foglalkozást kiemelt politikai feladatnak, segítségüket kötelességünknek tekintettük s tekintjük a jövőben is. Az idős korúak élet- és szociális körülményeinek jobbításáért sokat teszünk. 1982-ben a nyugdíjasok életkörülményeiről széles körű felmérést készítettünk aktivistáink segítségével, ez a felmérés valós helyzetet adott a nyugdíjasaink helyzetéről. Megbecsülésük, a velük való törődés nyilvánult meg e réteg anyagi és erkölcsi támogatásában. A nyugdíjasbizottságok, illetve -klubok segítenek az időseknek tartani a kapcsolatot a mozgalommal, s mi igyekszünk hasznosítani azt a sok tapasztalatot, amelyet munkáséveikben összegyűjtöttek, s most átadnak.

A szakszervezeti mozgalom eredményes munkát csak a partner szervezetekkel való jó együttműködéssel mutathat fel. Hogyan minősíthető a kialakult kapcsolatrendszer?

Az elmúlt öt esztendőben erősödtek munkakapcsolataink. Szakszervezeti szerveink és a partner társszervezetek együttműködését nagyban segítette a párt állásfoglalása a szakszervezeti munka fejlesztéséről. A partnerekkel általában sikerült jó munkakapcsolatokat kialakítanunk. Együttműködésünk a posta vezetőivel a postás dolgozók többségét érintő nagy horderejű kérdésekben folyamatos volt. Kifejezésre juttattuk a tagság többségi véleményét. Az együttműködés természetesen nem volt mentes a vitáktól. A SZOT elősegíti — és egyben igényli —, hogy a határozataiban, állásfoglalásaiban megfogalmazott feladatokat önállóan, a szakmai sajátosságok figyelembevételével végezzük. A szakmai szakszervezeteknek, így a Postások Szakszervezetének is igénye, hogy a mozgalmat érintő minden lényeges kérdésben kellő időben legyen módja véleményét nyilvánítani. Ez az elmúlt öt évben nem valósult meg maradéktalanul, de a jövőben szeretnénk így dolgozni. Az szmt-ekkel és az szbt-vel fokoztuk együttműködésünket. Az elmúlt időszakban több szmt saját vizsgálata alapján reális képet adott a megyében dolgozó postások munkahelyi körülményeiről, a postai szolgáltatások színvonaláról, az szmt és a tszbt kapcsolatáról. Kádereink rendszeresen részt vettek az szmt-k vezető testületeinek munkájában, rendezvényeiken és a különböző tanfolyamokon.

Öt esztendő számvetése arra is választ ad: milyen programmal indulhat a következő ciklusban a szakszervezeti munka, hogyan lehet fejleszteni a mozgalmat, illetve a tisztségviselők munkáját.

A „hogyan tovább”-ot így lehetne összefoglalni: a folyamatosság megtartása, irányváltatás nélkül. A vezetőknek, a tisztségviselőknek kötelességük a kongresszus határozatainak a megismerése, feldolgozása és megismertetése a tagsággal. A gazdasági élet nehézségei fokozzák a kötődést a mozgalomhoz, de a tagság igényei is. A gazdasági munka segítése céljából nagyon fontos minden dolgozó véleménye, javaslata, de ezek a vélemények, javaslatok csak úgy válnak gyakorlattá, ha a vezető testületek minden szinten egyeztetik az érdekeket, s felelősséget vállalnak a javaslatok továbbvitelére, s az érdekek valódi egyeztetésére. A közös cselekvés, az együttműködés a legfontosabb a további munkában, s ha ezt sikerül megvalósítanunk, bizakodva tekinthetünk az újabb öt esztendő feladatai elé, s láthatunk hozzá együtt azok megvalósításához.

Rácz Judit

Felelősséggel tárgyaltak

Jelképesnek érzem, hogy éppen a Pécsi Postaigazgatóság Gépjármű Szállítási Üzemének testületi ülésére kaptam meghívást, ahol csaknem száz szakszervezeti tisztségviselő azért gyűlt össze, hogy megválassza az szb új vezetőségét, a szociálpolitikai, az ifjúsági és a munkavédelmi bizottság tagjait, valamint a kongresszusi képviselőket. Jelképes, mert éppen egy olyan helyen rendezték meg az ülést, a nemrégiben negyvenkétmillió forintért felépített üzem épületében, különtermében, amelynek csak örülni lehet, de jelképes azért is, mert a negyvenkétmillió forintos beruházás csak része volt egy kétszázmilliósnak, amely az új épület felépítésével egyelőre félbemaradt, feltételezhetően pénzhány miatt.

A napi kilencszáz adagot főző étterem felépítése jól bizonyítja a posta és a szakszervezet törekvéseit, de ilyen éttermek, sajnos, még nem jellemzők sem a Pécsi Postaigazgatóság, sem a többi igazgatóság területén. Egyrészt a realitásokkal való szembenézés, másrészt a falon olvasható „Az elvekhez híven, a gyakorlatban rugalmasan” jelmondat jellemezte Pecze Pál szakszervezeti titkár beszédét.

Többek között elmondotta, hogy a 631 főt foglalkoztató üzem és igazgatóság négy megyének a területén látja el a postai szállítási feladatokat. Szervezettségük kilencvenkilenc százalékos, és hogy egyrészt a szétszórtság — a tíz üzemegységénél, valamint a központi telephelyen nehéz összehangolni és megszervezni a folyamatok szakszervezeti munkát —, másrészt a rosszabb gazdasági helyzet miatt nehezebb megnyerni az embereket. Elmondta, hogy a zalaegerszegi, a nagykanizsai, a keszthelyi és pécsi telephelyek zsúfoltsága igen nagy, és hogy évek óta visszaköszönő panasz a korszerű javítási technológiát akadályozó fedett mosók, fékhatásmérők, autófényszóró berendezések hiánya. Az üzem gépkocsiallómanya 579, és a dolgozók 193 időszakos műszaki vizsgára való felkészítést, összesen 1146 műszaki szemlét végeztek. Javítottak valamelyest a munkafeltételeket, hogy felépült Balatonszentgyörgyön az új gépkocsijavító műhely és garázs, és a pécsi Diósi úti üzemi konyha után az energiaracionalizálási program keretében elkészült a gázolajtüzelésről földgázüzemre átépített kazánház.

A nehéz munka ellenére a Diósi útiak háromszor nyerték el az Élűzem címet, s ebben nagy szerepe volt a huszonkét brigádnak, amelyek közül egy az igazgatóság Kiváló Brigádjá lett, hárman aranyat, hárman ezüstöt, ketten pedig bronz brigáderem kitüntetésért értek el.

Beszélt a tízszeres bérfejlesztés ösztönző hatásáról, a törzsgárdaszabályzat módosításáról, amit nagy vita előzött

meg, s amely szerint az öt éves munkaviszonnyal rendelkezők is törzsgárdatagok lehetnek. A baleseti és munkavédelmi helyzetről szólva, és az ezzel összefüggő munkafegyelemről elmondta, hogy a legtöbb kárt az ittas dolgozók okozták, ezért az idén tizenhatszáz dolgozó ellen folytattak vizsgálatot, ötnék pedig fegyelmit adtak.

A több mint fél órán át tartó beszéd minden mozzanatát hiába is idéznénk. Talán ennyi is elegendő bizonyíték, hogy a szakszervezeti bizottság az elmúlt öt évben a gazdasági vezetők méltó partnere volt. A választást megelőző hozzászólásokból is ez tűnt ki.

Dobos István az öltözők zsúfoltságáról, Ódor István a kaposváriak alkatrész-lemosási nehézségeiről, a tető beázásáról, Farkas Sándor a garázsvezető-hiányról, Pálfi Zsuzsa az üdülési gondokról, Kiss Lajos párttitkár a szakszervezet és a párt kapcsolatáról beszélt, úgy, hogy Tavaszi József, a tszb munkatársa és dr. Szabó János üzemvezető alig győzték a választást.

A vezetőségválasztó értekezlet — bár meglehetősen hosszú volt — mégis izgalmas volt az ottlevők számára, mert a hozzászólók egymás után mondták el gondolataikat, s bár az üzemvezető gyakran a nehéz gazdasági körülményekre hivatkozott, mégiscsak hasznos volt szöve tenniük, hiszen ez a megoldás első lépése lehet.

Szünet után a bizalmi testület megválasztotta a 9 tagú szakszervezeti bizottságot, amelynek elnöke Újhelyi Zoltán gépkocsivezető, szb-titkára Pecze Pál üzemmérnök lett. A szavazást végül fehér asztal mellett ünnepelték meg.

A választás után megkerestem Juhász Mihályt forgalmi eladót, Kreitzer József gépkocsivezetőt és Kapuvári Mátyás főbizalmi, akiktől azt kérdeztem, mit mondanának el a kongresszuson. Juhász Mihály né társaival együtt szeretne új irodaházba költözni, Kreitzer József és gépkocsivezető társai jobb öltözőkben, fürdőben szeretnének tisztálkodni, jobb kocsikkal dolgozni több bérért. Kapuvári Mátyás az önellátásos üdülőjegyek helyett több SZOT-beutalót és a posta hírlapszállításának az átszervezését javasolná. A kívánások listáját még tovább is sorolhatnám, de nem teszem, hiszen a tisztségviselő-választásokon elhangzottak eljutottak és eljutnak mind a gazdasági vezetők, mind a kongresszushoz.

A gépjármű-szállítási üzem testületi ülése csak egy volt a több száz közül, amelyek felelősséggel tárgyaltak meg dolgozóik gondjait-baját, s amelyek ismét jó alkalmak voltak — a tisztségviselők megválasztásán túl — a párbeszédre, egymással és a gazdasági vezetőkkel.

Udvarhelyi András

Új szervezetben régivel lendülettel

A Mozgóposta Csomagfeldolgozó és Vámközvetítő Üzemnél a szokottnál korábban — szeptember elején — került sor a szakszervezeti választásokra. A korai időpontot az átszervezés indokolta. A választások után Nagy Jeromossal, az üzem újrával szb-titkárával ültünk le beszélgetni. Kicsit fáradtan, de készségesen várja a kérdéseket.

— Örül, hogy ismét megválasztották?

— Igen, nagyon jó érzés, hogy újabb 5 évre szóló bizalmat kaptam. Ez talán munkám legnagyobb dicsérete. Elég későn kerültem a szakszervezeti mozgalomba, 36 éves voltam, amikor 1982-ben megválasztották szb-titkárnak. Nem volt könnyű dolgom, elődöm Szabó Jenő, olyan ember volt, aki sok mindent ki tudott harcolni a dolgozóknak. Azelőtt a nyilvánosság előtt alig-alig szerepeltem. Emlékszem az első beszámoló alkalmával remegett a papír a kezemben, egyszóval nehéz volt a kezdet. Ma már jobban feltalálom magam. Az üzem dolgozóival nagyszerű a kapcsolat, sokszor keresnek fel ügyes-bajos dolgokkal. Az ajtóm továbbra is mindenki előtt nyitva áll, mindenkit meghallgatok, és ha tudok, természetesen segítek.

— Elégedett a választás eredményével?

— Teljes mértékben. A jelölőbizottság nagyszerű előkészítő munkájának az eredménye, hogy a választó közgyűlés tökéletesen zajlott le. Minden esetben nyílt szavazás történt, egyszer sem kellett titkos szavazáshoz folyamodni. 54 érvényes szavazat érkezett. A jelölőlistán szereplő valamennyi személy megkapta ezt a szavazatot.

— Hogyan értékeli a szakszervezeti bizottság eltelt 5 éves munkáját?

— Az ismert gazdasági nehézségek ellenére is pozitívnak érzékelem az eltelt időszakot. Javultak dolgozóink élet- és munkakörülményei. A szocialista munkaverseny-mozgalom nélkülözhetetlen segítségét nyújtott üzemünk gazdasági, politikai és kulturális céljainak megvalósításához. Brigádjaink az eltelt 5 év alatt 85 esetben érdemelték ki a szocialista címet. A brigádok magukévé váltak az „egy brigád — egy útját” jel-szavát. 86 újítást nyújtottak be, ebből 22-t fogadtak el.

A szocialista munkaverseny és a dolgozók összefogása, kollektív szelleme tette lehetővé, hogy felsőbb szerveinktől három alkalommal kaptuk meg az Élűzem, illetve a Kiváló Hivatal címet, kétszer pedig a Dicsőítő Oklevél kitüntetését. A szakszervezeti bizottság a gazdasági vezetőkkel közösen állandóan figyelemmel kíséri az üzem lét-szám- és bér-gazdálkodását. Egyes munkaterületeinken, így a csomagfeldolgozó osztályon a járatkísérőknél mutatkozik létszámihiány. Egyes munkakörök dolgozóit sikerült kiemelni bérfejlesztésben részesíteni. Megoldottunk egy évek óta húzódozó jogos igényt, a mozgóposta-üti pénz karbantartását és a készenléti idő 50 százalékos beszámlítását.

Az üdülőjegyek elosztását

tervszerűen végeztük. A bizalmiak útján felmértük, hányan kívánnak üdültetésben részt venni. A családok beutalókon kívül az igényeket ki tudtuk elégíteni. Azokat részesítettük előnyben, akik még nem, vagy régebben vették igénybe ezt a kedvezményt, de törekedtünk a jutalomjellegre is. Szintén a bizalmiak segítségével mértük fel a nagycsaládos és gyermekeiket egyedül nevelő dolgozóinkat. Évente kétszer — augusztusban és karácsony előtt — fizettünk nagycsaládos segélyt, összességében 120 000 forintot. Szakszervezeti segélyt 150 esetben utaltunk ki, ennek összege 124 800 forint volt. Ha már a számoknál tartunk, megemlítem, hogy több dolgozónk igényelte a kamatmentes lakásépítési kölcsönt. Javaslatunkra 42-en kaptak kölcsönt 3 476 000 forint összegben.

Üzemünk mozgalmas sportéletét a KISZ-szervezettel közösen segítjük. Évente rendszeres anyagi támogatást nyújtunk a különböző tömegsportrendezvényeknek. Nagyon sikeresek voltak az évenként megszervezett autóbusz-kirándulások és nyugdíjas-találkozók.

— Hallhatnánk valamit az elkövetkező évek feladatairól?

— Az átszervezés következtében üzemünk bővült, ezáltal a létszám is növekedett. Több részlegünk az üzem falain kívül működik, bizony nem lesz könnyű összehangolni a bizottság munkáját. Nagyon sok feladat vár ránk, amit a következő 5 év alatt meg kell valósítanunk. Számos panasz érkezett például, hogy a mozgópostai végállomások pihenőhelyei nem felelnek meg a követelményeknek. Elsődleges feladatunk lesz a vidéki pihenőhelyek korszerűsítése, valamint szeretnénk segíteni a mozgópostásokat az olcsóbb vidéki étkezések megszervezésében. Feladat még a fiatal vidéki dolgozóink munkásszálláson történő elhelyezése. A posta központi munkásszállása annyira zsúfolt, hogy fiataljaink kénytelenek másutt, például az építők munkásszállásán lakni. Ez nem megoldás, ezen sürgősen változtatni kell.

Javítani kell a szervezettetésünkön is, amely jelen pillanatban 97 százalékos. Új, mintegy 100 fős kollektíva kerül üzemünk irányítása alá, a vámosztály. Itt is lesznek gondok. Utána néznünk és kiderül, hogy az itt dolgozók átlagbére nagyon kevés. Ezenkívül a vámműzemnél nagy rekonstrukció kezdődött, egy modern szalagrendszert építjük.

Július elsejével új igazgatóság kezdte meg munkáját, a Hírlap- és Postaszállítási Igazgatóság, amelynek üzemünk is szerves alkotórésze vált. Jó dolog, hogy ilyen hatalmas ágazat, mint a posta szállítási területe, önálló igazgatósággal rendelkezik. Biztos vagyok benne, hogy ezáltal a munka hatékonysága növekszik, és a szállítószolgálat sokkal szervezettebbé válik.

Köszönjük a beszélgetést, az MCSV üzem szakszervezeti bizottságának pedig további eredményes munkát kívánunk.

Kovarcsik Pál

Kerecsényi Imre

1898 — 1985

Fájó szívvel búcsúzunk Kerecsényi Imre elvtársától, a vöröskatonától, a nyugdíjas szakszervezeti bizottság tagjától. Rövid szenvedés után 87 éves korában távozott közülünk.

Kerecsényi Imre Derecskén Emlékét kegyelettel megőrizte, kezdett dolgozni mint kubikos, zük.

földműves. 1919-ben már a postás vörösezred soraiban harcolt. Majd hosszú időn keresztül volt Bajcsy-Zsilinszky Endre közvetlen munkatársa. Ő helyezte el a postához, a Budapest 70-es hivatalba. Ott lett kézbesítő, majd mint vezető-kezelő került nyugdíjba, 1959-ben.

1945 óta volt tagja, aktív résztvevője a szakszervezeti mozgalomnak. Ezt a munkát nyugdíjazása után sem hagyta abba. A nyugdíjas szakszervezeti bizottság bizalmijaként dolgozott 25 éven át, amíg idős kora és betegsége következtében már nem tudott tovább segíteni.

Több évtizedes szakmai és szakszervezeti munkáját lelkesen, pontosan végezte. Vezetői, munkatársai szeretnék, elismerik.

KITÜNTETÉSEK

A nagy októberi szocialista forradalom 68. évfordulója és a szakszervezeti választások alkalmából kiemelkedő szakmai és szakszervezeti munkájuk elismeréseként a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a

Munka Érdemrend arany

fokozatát adományozta Szabó Géza központi vezetőségi és elnökségi tagnak (Sárospatak postahivatal); a

Munka Érdemrend ezüst

fokozatát Dózsa Sándor szb-titkárnak (Szolnok Megyei Távközlési Üzem), Megyeri László kv-titkárnak (Postások Szakszervezete), Szabó Lajos szb-titkárnak (Budapesti Távközlési Góc), Zachár Győzőné tszb-titkárnak (Helyközi Távközlési Igazgatóság); A

Munka Érdemrend bronz

fokozatát adományozta Szalai Péter szb-titkárnak (Csongrád megyei Távközlési Üzem). A Magyar Posta elnöke

Kiváló Munkáért

kitüntetés adományozott Knapp Kálmánné tszb-tag, szb-titkárnak (Helyközi Távközlési Igazgatóság), Nagy István kv szb-tag, jszb-titkárnak (Nyíregyháza 2 postahivatal), Petrikovics Lajosné tszb t-tagnak (Miskolci Postaigazgatóság törzs), Szenczy Andrásné szb-tagnak (Budapest 112 postahivatal), Váci Zoltán tszb-tagnak (Soproni Postaigazgatóság törzs),

Elnöki Dicséretben

részesült Gál Géza szb-elnök (Budapest 112 postahivatal), Nagy Erzsébet szb-tag (Kál postahivatal), Sebestyén Otília tszb-tag (Budapest vidéki Postaigazgatóság törzs), Staud Béla szb-titkár (Krisztina Távközlési Üzem)

Elnöki Elismerést

kapott Arany-Tóth Zoltánné politikai munkatárs (Helyközi Távközlési Igazgatóság tszb), Cserhalmi Géza né tt-felelős (Székesfehérvár 2 postahivatal), Györkös Istvánné szb-tag (Posta Szociális Hivatal), Győri Jánosné jszb-titkár (Csornás postahivatal), Farkasinczki Simonné tt-elnök (Távközlési Tudakozó és Névsorszerkesztő Hivatal), Fehér Mihályné tt-elnök (Posta Szociális Hivatal), Krisztján Péter szb-titkár (Miskolci Zavarvizsgáló Üzem), Kutrucz Aladár szb-titkár (Komárom Megyei Távközlési Üzem), Nagy István szb-tag (Debreceni Postaigazgatóság törzs), Pál László szb-tag (Országos Mikrohullámú Központ), Papp Gyula szb-titkár (Baranya megyei Távközlési Üzem), Pusztaszeri László szb-elnök (Rákospalota 1 postahivatal), Rédey Jánosné szb-tag (Posta Anyag- és Értékcikkhivatal), Szilágyi Imréné bizalmi (Budapest 70 postahivatal), Tímár Leventé né tszb-tag (Budapest vidéki Postaigazgatóság törzs).

A Szakszervezetek Országos Tanácsa

Szakszervezeti Munkáért arany

fokozatú kitüntetés adományozott Fuderer Károly SZOT- és kv-tagnak (Baranya megyei Távközlési Üzem), Horváth Sándor tszb-tagnak (Miskolci Postaigazgatóság törzs), Keresztes Mihály tszb-titkárnak (Szegedi Postaigazgatóság tszb), Pölz Ferenc tszb-titkárnak (Soproni Postaigazgatóság tszb),

Szakszervezeti Munkáért ezüst

fokozatú kitüntetés kapott Mészáros József politikai munkatárs (Postások Szakszervezete).

NEMZETKÖZI HÍREK

gyon elégedettek voltak a megbeszélések baráti légkörével, a szakszervezeti tisztségviselők ösztöne, reális tájékoztatással. A két szervezet kapcsolatát elemezve megjegyezték, hogy a magyar és az osztrák postás szakszervezet széles körű

együttműködése követendő példának tekinthető a különböző társadalmi berendezkedésű országok szakszervezeteinek kapcsolatartásában. Egyhetes szovjetunióbeli jutalomutazáson vesz részt a munkaversenyben élen járó dol-

gozók, a kiemelkedően jó szakmai, társadalmi munkát végző aktivisták és tisztségviselők két 50 fős csoportja. A csoportok — melyek november 9-én és 17-én indultak a Szovjetunióba repülővel — megismerkednek Moszkva és Leningrád nevezetességeivel. Az utazást a MA-LÉV AIR TOURS bonyolítja le.

K. J.

Pecze Pál szb-titkár beszámolóját tartja

Üdülési lehetőségeink alakulása

A dolgozók nagy többségének, így a postásoknak is, a kedvezményes szakszervezeti és vállalati üdültetés a pihenés legkedveltebb és anyagilag legelérhetőbb formája. Ezért is kísérik nagy figyelemmel a tagság a beutalójegyek szétosztását. A most lezajlott alapszervi választásokon szinte kivétel nélkül mindenütt szóba került és sokszor kritika tárgyát képezte, hogy kevés a főszezon családi beutalójegy, s szinte fehér hollónak számít a két- vagy többgyermekes üdülési lehetőség.

Ezzel az írással az a célunk, hogy bemutassuk az üdültetés lehetőségeit, a beutalójegyek fajtáit, megoszlását, valamint képet adjunk a szétosztás elveiről és gyakorlatáról.

A SZOT- és a központilag kezelt postásüdülőkbe szóló beutalójegyek szétosztását szakszervezetünk elnöksége október végén jóváhagyta. Az elnökség a 11 területi szakszervezeti bizottság és az elnökséghez tartozó 21 budapesti alapszerv részére, a múlt évi taglétszám alapján osztotta ki a beutalókat. A tsz-b-k testületük döntése szerint tovább osztják saját alapszervezeteikre az üdülójegyeket. Így összesen 304 alapszervezet részesedik a beutalókból. A 304 alapszerv taglétszáma azonban rendkívül változó, van 2000 fős, de 25 fős is. Ezért a létszámlvet mindenképpen érvényesíteni kell.

Hány beutalójegy lesz?

A SZOT-beutalójegyekből — a többi ágazathoz hasonlóan — a taglétszám alapján 5,24 százalékkal részesültünk. Ezenkívül van saját részesedési keretünk is, amelyre a SZOT-tal közösen épített postásüdülők férőhelyeiből tarthatunk igényt, ez 7,17 százaléknak tesz ki. (Ilyen például a hévízi SZOT—Postás

Gyógyüdülő vagy a boglárlelei SZOT—Postás családi üdülő.) A posta az elmúlt időben különös gondot fordított az üdülők férőhelyek fejlesztésére, ennek eredményeként a 12,41 százalékos beutalójegy-részesedésünkkel a második helyen állunk a szakmai szakszervezetek között.

Mit jelent ez üdülők létszámában? Taglétszám alapján 4890-en, SZOT-kötelezettség alapján, külön keretből 5669-en, összesen tehát 10 559-en üdülhetnek SZOT-beutalóval 1986-ban.

Ha megvizsgáljuk típusonként a beutalókat, akkor van ebben felértékelés, (főleg az elő- és utószezonra), családi, szanatóriumi, külföldi turista, iskolás-gyermek-üdültetés is.

És családi?

Mennyi a főszezon családi beutalók száma? Ez a legizgalmasabb kérdés.

1986-ban SZOT-beutalójegyvel mintegy 1000 postás-család üdülhet főszezonban. Ez már érezhető fejlődés az előző évekhez viszonyítva. Az előrelépést a boglárlelei üdülő felépülése tette lehetővé. Ha megnézzük a családi beutalójegyek összetételét, akkor megállapíthatjuk, hogy közülük 610 az egygyermekes, 232 a kétgyermekes, 147 darab a három- és többgyermekes. A legtöbb igény ezzel szemben a kétgyermekes beutalók iránt van.

A beutalójegyek szabályszerű igénybevétele is sokszor okoz gondot. Egy-egy alapszerv örül a megkapott családi jegyeknek, és azt kisebb — vagy az is előfordul, hogy nagyobb — létszámú családnak juttatja, mint ami a beutalójegyen szerepel. Mindkét esetben helytelenül jár el az alapszerv, mert a beutalt családnak ezzel kellemtelenségeket okoz. A hiányzó gyermek után ugyanis meg kell

fizetni a teljes önköltségi díjat, ha még több gyereket visznek, esetleg el sem tudják helyezni őket. Ezúton is kérjük a szakszervezeti bizottságokat, hogy csak a jegyösszetételnek megfelelő családokat utaljanak be az üdülőkbe.

A 12 napos üdültetés

A SZOT — a családi üdültetésben részesülők számának növelésére — 1986-ban kísérletképpen bevezeti a 12 napos üdültetést. Ezzel 5-ről 6-ra emelhetjük a turnusok számát, és háromszorosan csökkenti a több üdülhet. A térítési díj a 12 napnak megfelelően alakul. A 12 napos üdülés véleményünk szerint kényszer szülte megoldás, hogy mennyire válik be, azt a gyakorlat fogja eldönteni.

Tovább lehetne növelni a családi beutalások számát, ha az óvodás korú kisgyermekes szülők jobban igénybe vennék az elő- és utószezon üdülést. Sokszor szeptemberben jobb az idő, mint augusztusban, mégis alig igénylik ekkor a családi jegyeket.

Vállalati lehetőségeink

Az üdültetés másik formája az úgynevezett vállalati üdültetés, amely postásüdülőkben, illetve bérleményekben történik. Balatonfenyvesen, Balatonalmádiban, Balatonárcon, Siófokon, Zircen, Mátraházán van postásüdülő, Harkányban, Gyulán pedig bérleményekben üdültetünk; mind-egyik családosként működik nyáron. Az általános iskolás gyermekek részére négy helyen folyik nyári csoportos gyermek-üdültetés.

A vállalati (postai) üdültetésben részesülhet 1986-ban (teljes ellátással) 3500 felnőtt és 2400 gyermek, összesen 5900-an.

A családi beutalójegyek száma 470, ebből 320 két- és többgyermekes. Jó tudni azt is, hogy a balatonfenyvesi és a siófoki üdülőkbe szóló beutalójegyhez további egy, illetve két gyermekjegy is igényelhető. Tehát egy 2/2-es beutalóval három- és négygyermekes család is mehet üdülni. A családi üdülési lehetőséget növeli még a balatonarácsi önellátó üdülő is, ahol évente 400 család tölti szabadságát.

A nagyobb postaszervek, igazgatóságok rendelkeznek saját, úgynevezett üzemi üdülőkkel, ahol évente mintegy 6000-en üdülhetnek. A beutaltak jó része itt is családi.

Szétosztás december közepéig

Tájékoztatásul közöljük, hogy 1986-ban nem változnak a beutaltak által fizetendő térítési díjak. A rászorulóknak továbbra is adható a 200 forintos támogatás. Változatlanul megilleti az üdültetési kedvezmény a kisjövedelmű nagycsaládokat, a fizikai dolgozókat és a kisnyugdíjasokat.

A beutalójegyek feldolgozása folyamatban van, azok legkésőbb december közepére minden alapszervezethez eljutnak.

Felhívjuk a szakszervezeti bizottságok figyelmét arra, hogy mielőbb mérjék fel a tagság üdülési igényeit, az érkezett beutalójegyeket nyilvánosan hirdessék meg, igyekezzenek igazságosan elosztani. Az szb döntéséről tájékoztassák a tagságot. A lehetőségeket, a kedvezményeket és az igényeket egybevetve úgy ítéljük meg, hogy az üdültetési munka továbbra is a tagság nagyfokú érdeklődésére tarthat számot. Ezért is fontos a nyílt és őszinte tájékoztatás.

Németh Istvánné

Eredményes bérforma

A hálózatépítő üzemek építő-csapatának 1983. július 1-jével — kísérleti jelleggel — teljesítménybérézést vezettünk be. Az új bérformával szemben az volt a követelmény, hogy a teljesítmény növelésével és a munkaidőalap jobb kihasználásával elérhető többletkezeset tegye lehetővé új dolgozók felvételét is. Továbbá a termelékenység-növekedéssel és a létszámbővüléssel elérhető többletkapacitás segítse a postai beruházások hálózatépítési feladatainak a megvalósítását.

Szakszervezetünk elnöksége az új bérézési formát a bevezetés óta mindmáig segítőkész figyelemmel kísérte. Erről az eltelt két és fél év alatt lapunk most ötödször ad tájékoztatást. Először az előkészítő munkáról, majd a bevezetést követően a tapasztalatokról és az időközi értékelésről írtunk.

Oktoberben az elnökhelyettesi értekezlet és a Postások Szakszervezetének elnöksége megvitatta a kísérleti időszakot átfogó értékelést, és meghatározta a további tennivalókat.

A termelékenység alakulása

A reális megítélést nehezítette, hogy az új bérézés bevezetésével egy időben változott a norma is. A számításhoz az összehasonlítás alapjául — a mintavétellel kialakított 15 százalékos normaszűkítéssel — az 1982. évi korrigált normaórákat vettük.

Az adatok szerint a teljesítménybérben foglalkoztatottak által teljesített hálózatépítési normaóra 1984-ben mintegy 240 ezerrel több volt, mint 1982-ben. Ez 26 százalékos kapacitásnövekedés. Ennek létrehozásában nem kis szerepe volt a termelékenység emelkedésének.

Az egy főre jutó normaórák száma ugyanezen időszak alatt — figyelembe véve a naptári munkaidőalap változását — 10 és fél százalékkal emelkedett. Ha ugyanezt üzemi szinten — tehát együtt a nem teljesítménybérben foglalkoztatottakkal — nézzük, a növekedés 4,6 százalékos volt.

1984-ben egy dolgozó havonta átlag 144,3 normaórát teljesített. Az átlagon belül a postaszervek teljesítése eltérő: a debreceni hálózatépítő üzemben például 132,5, a szegedi hálózatépítő üzemben pedig 167,6 normaóra.

A munkaidőalap kihasználása

Az új bérforma ösztönzőleg hatott a munkaidő-kiesések csökkentésére is. A törvényes távollétek ugyan növekedtek, de a ledolgozott időnél a termelőidő aránya 1,5 százalékkal javult. Ugyanezt a pozitív változást mutatja az improduktív órák alakulása is. E téren azonban nem kielégítő a változás mértéke. Fokozottabban kell figyelni a tört napi kiesésekre, a veszteségidők vizsgálatára. A feltárt hiányosságok nagyobb részben helyileg, megfelelő szervezési intézkedésekkel megszüntethetők.

Létszámnövekedés

A hálózatépítők száma 90 fővel, mintegy 16 százalékkal nőtt. A képzettségi szint szerinti összetétel kedvezően alakult: nőtt a szakmunkások aránya 2,9 százalékkal, a betanított

munkásoké pedig 5,4 százalékkal; a segédmunkások aránya 8,4 százalékkal csökkent. Károsan hatott a teljesítményekre az, hogy ez a létszámnövekedés és szakképzettségi arányváltozás intenzív létszámcsere-lődéssel járt együtt.

A munkafeltételek

A teljesítménybérézést, annak sikerét befolyásolja a terv- és anyagellátás, valamint a munkaszervezés színvonala, a szükséges gépek és berendezések megléte.

A tervellátottság színvonala általánosan jobb lett. Az anyagellátás változatlanul gond, különösen az importanyagoknál. Az anyaghiányok miatt a munkahelyek közötti átcsoportosítás jelentősen megnöveli az útdíjt, s nehezíti a gépkocsik kilométerkeretével való gazdálkodást.

A munka szervezetsége javult, az igazgatóságok a dolgozók érdeklőségének kialakításánál gondot fordítottak az ellenőrzésre.

A keresetek alakulása

A kereseteket alapvetően befolyásolta az, hogy — a normaszigorítás kompenzálásaként — a szigorítás átlagos értékének megfelelően — e területen 15 százalékos bérpolitikai intézkedés történt;

— a postai átlagos bérfejlést a területről nem vonták el;

— a teljesítmények növekedése többletbér-kifizetéssel járt.

Mindezek összhatásaként az átlagbér két év alatt 4401 forint-ról 5657 forintra növekedett.

A teljesítménybérézés kiterjesztése

Több postaszerv kérte a gépkezelők, a gépkocsivezetők és a kábelszerelők teljesítménybérézésbe való bevonását.

A gépkezelőknél egyes postaszervek saját hatáskörben — kísérletképpen — bevezették a teljesítménybérézést.

Itt az a gond, hogy csak a gépi üzemidővel eltöltött munkaidőalapra tudnak teljesítménybért elszámolni, s a munkaidőalap jelentős hányadára továbbra is csak időbért.

A gépkocsivezetők teljesítménybérben való foglalkoztatása elvileg megoldható. A műszaki feltételek megvannak. A teljesítménybérézés alkalmazásához azonban egyik legfontosabb tényező a teljes és rendszeres fuvarozási lehetőség megteremtése. A szervezési-gazdasági feltételek megteremtése részletes elemzést kíván.

A helyi kábelek szerelésére reálisnak látszik a teljesítménybér bevezetése. A szabályozásnál kiemelt követelményként kell foglalkozni a minőségi feltételekkel, annak ellenőrzési módjával.

*

Az elnökhelyettesi értekezlet és az elnökség együttes döntése:

○ a hálózatépítők teljesítménybérézését véglegesíteni kell;

○ a teljesítménybért ki kell terjeszteni a távközlési üzemek építőcsoportjaira és a munkagépkészítőkre;

○ a helyi kábelek szerelésére februárig ki kell dolgozni a teljesítménybérézés feltételrendszerét;

○ a gépjármű-vezetői bérrendszer változásának előfeltételeit tovább kell vizsgálni. Ennek alapján kell megítélni a bérézés változtatásának a kérdéséről.

T. P.

A heti 40 órás munkaidő tapasztalatai

Lapunk 1984. szeptemberi számában tájékoztattuk olvasóinkat a heti 40 órás munkaidő részleges bevezetésének a lehetőségéről. A Magyar Posta elnökének — a Postások Szakszervezete elnökségével egyetértésben — kiadott rendelkezése alapján a két és több műszakos, illetve a folyamatos munkarendben foglalkoztatottaknál 1985. január 1. és december 31. között a heti munkaidőt 40 órára kellett csökkenteni. Az áttérés időpontját a megadott határidőn belül a postaszervek saját maguk határozták meg.

Az áttérés határidejének lejártá előtt a Magyar Posta elnöke és a Postások Szakszervezetének elnöksége áttekintette és értékelte a munkaidő-csökkentés tapasztalatait — választ várva a következő kérdésekre:

- Hogyan éltek a postaszervek a lehetőséggel?
- Hogyan készítették elő az áttérést?
- Kiket érintett a munkaidő-csökkentés?
- Hogyan pótolták a kiesett munkaidőalapot?
- Milyen hatást gyakorolt a munkaidő megrövidülése a szolgáltatásra?
- Nehezítette-e valami az átállást?

Éltek a lehetőséggel

A munkaidő megrövidülése a 21 középfokú postaszerv közül 15-öt érintett. A többi postaszervnél egy műszakos munkarend van, így a 40 órás munkaidő bevezetésére náluk nem volt lehetőség.

A 15 postaszerv közül 10 már a múlt év végén felkészült és ja-

nuár 1-vel áttért a heti 40 órás munkaidőre. További 4 postaszerv április 1. és július 1. között, a legutolsó pedig október 1-vel vezette be.

Az előkészítés

A postaszervek — a szakszervezeti bizottságok közreműködésével — az elmúlt év október közepéig áttérési programot készítettek. A programot először a bizalmicsoporthoz, majd a bizalmi testületnek vitatták meg.

Az előkészítő munka megfelelő volt. Az érintett dolgozók az áttérést örömmel fogadták.

Már heti 40 órák

A heti 40 órás munkaidő alkalmazására — részlegesen — eddig két lépésben került sor: — először 1982. január 1-vel — az ötnapos munkaidő bevezetésével egyidejűleg — ezer több műszakos távbeszélő-, távgépíró-kezelő és nyomdaipari dolgozó munkaidője rövidült meg;

— majd 1985. január 1-től, illetve legkésőbb október 1-től a két és több műszakos munkaterületeken dolgozók 14 és fél éves táborára érvényes a csökkentett munkaidő előnye.

Összességében a postás dolgozóknak mintegy 30 százaléka dolgozik ebben a munkaidőke-retdben.

A munkaidőalap pótlása

A 40 órás munkaidő kiterjesztésénél mintegy 580 dolgozó éves munkaidőjének meg-

felelő munkaidőalap visszapótlásáról kellett gondoskodni. A tevékenység jellegétől függően a kompenzáció több formáját alkalmazták a postaszervek:

○ Az átfedési idő megszüntetése, illetve csökkentése a kiesett időalapnak körülbelül 40 százalékát fedezte. Ugyanis az ötnapos munkaidő bevezetésekor a nyitva tartáshoz igazodó munkarend kialakításánál kisebb-nagyobb átfedési idők keletkeztek. Ezek kiiktatása végül is jobb munkaidő-kihasználást eredményezett. Ez a mód első sorban a postaforgalmi végrehajtó szolgálatra jellemző.

○ Többletlétszámmal pótolták a kiesett munkaidőket mintegy 18 százalékat. Létszámnövekedés a mozgópósta utazószolgálatában, a távirat-kézbőlbeszélőknél, a hírlapárusoknál, a járatosoknál és gépjárművezetőknél került sor.

○ Hatékonyabb munkarend kialakításával és a szervezettésség javításával megközelítően a kiesett munkaidő egynegyedét sikerült ellensúlyozni.

○ Túlóra növelésével mind-össze két postaszerv élt.

Szolgáltatás

A 40 órás munkaidővel a nyitvatartási idő nem változott, s tartani kellett a szolgáltatás eddigi színvonalát is. Tapasztalataink szerint a munkaidő csökkentése

— a szolgáltatás színvonalára nem gyakorolt kedvezőtlen hatást;

— a munkakörülmény javulása kedvezően hatott a minőségi színvonalra;

— a forgalomhoz igazodó munkarendet alakítottak ki.

Gondok az áttérésnél

A rövidebb munkaidőre való áttérés a postaszerveknél zökkenőmentesen történt. A részleges bevezetés azonban a különböző munkaidőjű dolgozók között némi feszültséget szült.

A forgalmi szolgálatban a dolgozóknak az eltérő munkaidőjű munkakörök közötti átcsoportosítása, mozgathatósága így nehezebben oldható meg. A 40 órás munkaidővel dolgozó nem szívesen vállalt 42 órás munkakört.

Az egy műszakos, szóló hírlapárusok sérelmezik, hogy kedvezőtlenebb helyzetük (alacsonyabb kereset, osztott munkaidő, nincs munkapótlék) ellenére nem érintette őket a rendelkezés.

A legtöbb észrevétel az építőipari dolgozók részéről hangzott el. A feszültséget külső és belső tényezők okozták. Mint tudjuk, a népgazdaságban az építőiparban általánosan megvalósult a munkaidő-csökkentés, a postára viszont ez nem vonatkozott. Postán belül tehát az egyik legnehezebb munkakörülmények között dolgozó és erősen fluktuáló rétegnél nem lehetett e téren előbbre lépni. Ezek a gondok a Magyar Posta-nak és a Postások Szakszervezetének vezetői előtt a bevezetés előkészítésénél is ismertek voltak. Törekvésük — a jogszabályi kötétségek megszüntetésével — a mielőbbi teljes körű munkaidő-csökkentés.

Tóth Pálné

Mozgalmas öt évünk volt

Ezzel a gondolattal kezdte beszámolóját az október 28-án megtartott választáson Zsiri István, a Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság törzse szakszervezeti bizottságának titkára.

A szakszervezet tevékenységét nem kis mértékben befolyásolta az ötnapos munkahét bevezetése, a törzsgazdaszabályzat módosítása, s főleg a Magyar Posta átszervezésének előkészítése, végrehajtása. Ennek elgondolásairól, a megvalósítás módszereiről, sajnos, nem tájékoztatták kellőképpen a postás dolgozókat, akik — jórészt a felgyorsított tempó miatt — ezért kapkodásra kényszerültek, hosszú időn át bizonytalanságban éltek — mondta az szb-titkár. Erre az időszakra esett a felügyelői rendszer végleges felfuttatása, önállóságának növelése, az átállás az operatív munkáról az irányító tevékenységre. Nehezítette az új körülményekhez való alkalmazkodást a rosszabb gazdasági helyzet, az életszínvonal stagnálása, ezért a testületre is nagyobb felelősség hárult. Az apparátus igyekezett kivenni a részét az átszervezési feladatokból, és noha ma már a tényleges teendőknek szentelheti energiáját, sok fölösleges fejtörést elkerülhetek volna, ha a tervekről időben informálják az igazgatóságot.

1980 óta az szb-be új elnököket és sportfelelőst kooptáltak; nyugdíjazás miatt három bizalmi személye változott, új bizalmi csoportok alakultak. A demokratizmust erősítik, a bizalmiakkal való közvetlen kapcsolatot szolgálják a havonkénti megbeszélések, továbbképzések, amelyek során ismertetik a tisztségviselőkkel az előző szb-ülés témáit, a legújabb szakszervezeti kiadványok lényegét; beszámoltatják a résztvevőket, ismertetik velük az időszaki tennivalókat, összeállítják az információk jelentését.

A törzs szervezettsége 99,6 százalék, ami — tekintetbe véve a fluktuációt — jónak mondható. (Az aktív dolgozók száma 272, a nyugdíjasoké 114). A tagdíjak befizetése 100 százalékos, és ez nagyrészt a bizalmiak érdeme.

A kulturális és sportmunkában elsősorban a politikai oktatás színvonala érdemel említést: jól felkészült előadók tart-

ják a 10—15 tagú csoportoknak, a látogatottság 85—90 százalékos. Miután ez évtől kezdve közvetlenül a színházakból szerzik be a jegyeket, javult a közönségszervezők munkája. Nem mondható el ugyanez a törzs letéti könyvtáráról: mostoha körülményei miatt, sajnos, kicsi a könyvforgalom, a helyiség nélkül maradt fotószakkör pedig már csak az eszközök kölcsönzésével foglalkozik. Nagyon lehangoló a sportélet; sem a régi, sem az új felelős nem tudta pezsztgővé tenni. Szerepet játszik ebben a széttagoltság, a korlátozott lehetőség is, azonban a törzs kiemelkedően eredményes sportágai (kézi- és röplabda, vízi sportok) mellett sokkal nagyobb figyelmet kell szentelni a jövőben a testedzés népszerűsítésének.

A 1985-ben történt átszervezés következtében a gazdasági ágazat szocialista közösségeinek egy része megszűnt, illetve több kisebb brigád egyesült; a 198 tagot számláló 14 kollektív vállalatának száma ez évben 288 volt. Munkájuk színvonala évek óta emelkedik, ami az 1981-ben bevezetett, új, decentralizált munkaverseny-szabályzatnak is köszönhető: a törzs brigádjainak teljesítményeit azóta egymással, nem a felügyelőségek, állomások más profilú közösségeinek eredményeivel hasonlítják össze. A demokratikusabb elbírálást segíti az is, hogy az igazgatóság szakmai és társadalmi képviselőiből álló bizottságban — évente változóan — három brigádvezető is részt vesz az értékelésben.

A bérfejlesztésben — az amúgy is nehéz gazdasági körülmények között — gondot okoztak a végrehajtott szolgáltatás bevezetett különféle bér- és műszakpótlékok, amelyek növelték a belső feszültséget. A pótlékok, a túlóra, a készenléti díj 1984-re 30 százalékra emelkedett, de a jutalmazási keret 2,8-ról csak 4,7 százalékra nőtt. A bérfejlesztés 50 százalékát vitték el a különböző kötelezettségek, és bár a szakmai és társadalmi vezetők egyaránt azon voltak, hogy enyhüljön a bérfeszültség, az a mai napig fennáll. A felmérések az egyes rétegek helyzetéről — kiemelten a magasán kvalifikált értelmiség élet- és munkakörülményeiről — regisztráltak ugyan az állapotokat, de megváltoztatásokra eddig még nem volt

mód. A bérek elosztásánál is sokat segítettek a bizalmiak, hogy igazságosabbak, s a lehetőség szerint differenciáltabbak legyenek.

Az üzemi beutalókkal az üdültetési lehetőségek ugyan bővültek — főleg a nagycsaládosok javára —, ez a forma azonban nem mindig nyújtja a SZOT-beutaltak kényelmét. Emelne viszont az üzemi beutalás színvonalát, ha sikerülne megoldani legalább a napi egyszeri szervezett étkeztetést. Igyekszik a szakszervezet enyhíteni a nyugdíjasok gondjain is; az ő helyzetükről szintén felmérés készült, egyéni körülményeiket nyilvántartásba vették.

Élénk kapcsolatot tart fenn a testület a gazdasági vezetőkkel, a tszb-vel, a bizalmitestülettel is, ezért az információáramlás mindkét irányba jó. Nehezebb a kapcsolattartás az egyes ágazatokkal, osztályokkal; a széttagoltság miatti laza kapcsolat áthidalására több közösségi megmozdulásra lenne szükség.

Az szb-titkár beszámolója után hét felszólaló mellátta, többek között, a szocialista brigádok segítőkészségét (ingyen javítják például a nyugdíjasok rádió- és televíziókészülékét), az szb alapos, a körülményekhez mindig alkalmazkodó, rugalmas munkáját, nem utolsósorban a beszámoló kendőzetlen, a realitásokat híven tükröző hangvételét. Elhangzott az is, hogy a sportmunka fellendítését, főleg a fiatalok aktívabb részvételét a jövőben sokkal jobban kell szorgalmazni.

Munka Béla tszb-titkár, a törzs alapszervezet instruktora példásnak ítélte felszólalásában a szakszervezeti bizottság mindvégig rendkívül egyenletes tevékenységét, a kitűnő információcserét, az üdülőjegyek elosztásának demokratikus rendjét (az szb a bizalmi javaslata alapján nem csupán mérlegel és indokol, hanem erről évekre visszamenőleg pontos nyilvántartást is vezet).

A 45 fős bizalmitestület egyhangúlag újraválasztotta az szb titkárának Zsiri Istvánt. A szakszervezeti bizottságban két személyi változás történt, az előzőleg lezajlott bizalmiválasztásokon pedig a 20 tisztségviselő közül 15-nek szavaztak ismét bizalmat a törzs szakszervezeti tagjai.

S. Zs.

Életeleme a szakszervezeti munka

Szabó Géza nyugdíjba ment. Nyugdíjazásáig a sárospataki postahivatal vezetője volt. Nemcsak a Miskolci Postaigazgatóság postásai, hanem országsszerte is sokan ismerik, főleg a szakszervezetben kifejtett értékes munkája és a különböző szintű szakszervezeti, valamint szakmai értekezleteken elhangzott magvas felszólalásai, észrevételei, javaslatai révén.

1925-ben született. A posta kötelékébe 1940-ben lépett, és mint postanővendék 1942-ben Kassán szerzett postai szakképesítést. Ezt követően Sátorajúrhelyen, majd Szerencs postahivatalnál dolgozott. 1952-ben nevezték ki Sárospatak postahivatal vezetőjének.

A szakszervezeti munkába bizalmiként Sátorajúrhely postahivatalnál kapcsolódott be. 1949. júliustól a SZOT-nál dolgozott. Előbb Zemplén megye szervezőtitkáráként, majd a Szakszervezetek Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Tanácsánál az oktatási, kulturális és sporttémák előadójaként tevékenykedett. Visszatérve szakmai kötetekbe — tovább folytatva a szakszervezeti munkát — járási titkár lett. Ezt a tisztséget a járás átszervezéséig töltötte be.

Több éven át volt a Miskolci Területi Szakszervezeti Bizottság tagja. Több választási cikluson keresztül folyamatosan tagja szakszervezetünk központi vezetőségének és elnökségének.

A szakszervezeti munkán kívül egyéb társadalmi munkát is végez. 1950 óta tanácsstag. Közben a sárospataki városi tanácsnál vb-tag is volt.

Kiváló szakmai és szakszervezeti, valamint egyéb társadalmi munkájáért számos elismerésben volt része. Csak a legkiemelkedőbbeket említve: birtokában van a Munka Érdemrend arany fokozata, a Munka Érdemérem, a Szakszervezeti Munkáért kitüntetés arany fokozata, a Békemozgalom ezüst és arany fokozata, a Kiváló Újító kitüntetés bronz fokozata. A vezetése alatt álló hivatal több esetben megtisztelő elismerésben részesült.

Szabó Gézával az elmúlt idők idézzük fel.

— A szakszervezeti munka mely területén dolgozott legszívesebben és mi volt legemlékezetesebb élménye?

— A szakszervezet minden területén szívesen dolgoztam. Több tisztséget töltöttem be. Igyekeztem a dolgozókat foglalkoztató kérdéseket tovább vinni és azokban eljárni. Úgy érzem, munkám alapján kaptam egyre nagyobb bizalmat a választóktól, és így kerültem egyre magasabb és felelősségteljebb tisztségekbe. Legemlékezetesebb élményem az, amikor a központi vezetőségi ülésen javaslatot tettem a kishivatali dolgozók üzemi demokrácia fórumának megteremtésére, a kishivatali tanácskozás bevezetésére. Ezt az akkori postavezérigazgatóság elfogadta, és még abban az évben be is vezették. Szerintem azóta is betölti hivatását. Így nemcsak szakszervezeti, hanem szakmai vonalon is lehetőség nyílt a demokratizmus gyakorlására.

— Mit tart a Postások Szakszervezete legnagyobb munkasikerének?

— Szakszervezetünk legnagyobb sikerének azt tartom, hogy olyan munkastílust tudott kialakítani, mely minden időben lehetővé tette és teszi a tagság részére az élő kapcsolatot, s

így a tájékoztatás, tájékozódás folyamatos. A szakszervezeti demokrácia fórumai rendezettek. Szakszervezetünk igyekszik minden kérdésben kikérni a dolgozók véleményét, nagy súlyt helyez a rétegpolitikai kérdések vizsgálatára és megoldására. Jól segíti, mozgósítja a dolgozókat a szakmai feladatok végrehajtására. Mindezek bizonyítják, hogy szakszervezetünk az egész magyar szakszervezeti mozgalom eredményeinek részese.

— Milyen tapasztalatokat szűrt le 40 éves szakszervezeti munkája során, és milyen tanácsot adna a kezdő szakszervezeti tisztségviselőknek?

— A szakszervezeti munkát csakis a dolgozókkal együtt érezve, önzetlenül, időt és fáradságot nem kímélve lehet végezni. Felelő érzés a közösségért dolgozni, ha szükséges, bátran képviselve a dolgozók és a nyugdíjasok érdekeit. Ezenkívül tanácsolom, hogy munkájuk során mindig tartsák szem előtt pártunk és szakszervezetünk határozatait.

— További tervei?

— Nem szeretnék elszakadni a mozgalomtól, s ha bármilyen megbízatást vagy felkérést kapok, annak igyekezem továbbra is becsülettel eleget tenni. A szakszervezetben tanultam meg az igazi emberi magatartást, a hovatartozást, és ezért én örökre elköteleztem magam a mozgalommal.

Kiegyensúlyozott, kellemes nyugdíjas éveket, további eredményes szakszervezeti és társadalmi munkát, valamint jó egészséget kívánunk.

Horváth Dezső

*

Postatörténetünk tárházából

Portré az első magyar nyelvű postai szaklap szerkesztőjéről

Három századon át kezeltett a magyar postaintézet Bécsben: tudjuk tehát, hogy mily ostobán bántak el velünk. Az igazgatósági tisztségviselők mind osztrákok voltak, a postahivataloknál alig volt egy-egy magyar ember alkalmazva.

A magyar nemzetnek saját honi magyar postája 1848-ig nem volt, akkor is rövid ideig. Amint azt tudjuk Budán székelt a főpostahivatal: de Pesten is működött egy kellően felszerelt posta, főnöke Posch nevezetű. Dolgozott mellette két ellenőrökös tiszt, hat postatiszt, nyolc járulnok (segéd-tiszt), hat gyakornok. Tehát az akkori izgalmas időkben huszonkét tisztségviselő működött.

A szabadságharc után, a sötét Bach-korszak alatt a magyar postakezelőket háttérbe szorították, de az 1867-es kiegyezés után a magyar felelős kormány óta száz kiadó lett postamesterré, mintegy hatvan pedig postajárulnokokká és postatisztté (kincstári hivataloknál) kinevezve.

✉

Magyarországon és kapcsolati részeiben (a bécsi statisztikai bizottság kimutatása szerint) 1847-ben, amelynek eredményére az 1848-i postaszervezet alapított, volt 471 postahivatal, 594 postatisztviselő és pos-

tamester, 91 szolgálai személyzet.

A magyarországi postaintézmény nyolc igazgatósági kerületre oszlak: pesti, pozsonyi, soproni, kassai, nagyváradi, temesvári, nagyszebeni és zágrábi.

A postahivatalbeliek létszáma (1870-ben): igazgató 8, titkár 8, felügyelő 8, fogalmazó 7, fogalmazógyakornok 4, pénztárnok 4, pénztári ellenőr 4, gondnok (kincstári hivatalvezető) 13, ellenőr 11.

Kincstári hivataloknál postatiszt 237, járulnok 147.

Postamester 1438, postakezelő (kiadó) 442, postavezénylő (delizsánszkoosi-vezető) 197, postamesteri gyakornok 29. Összesen 2557.

A postamesterség több osztályú. Az első osztályú postamesterségek vállalatok. A második osztályúak hivatalok. A harmadik osztályúak mellékfoglalkozások.

Az első osztályba tartoznak a vagyonosak. Köztük felalhatók hercegek, grófok, bárók, nagybirtokosok, akik mentesek minden gondtól, a postavállalat kezelésével egy kezelőt bíznak meg. Maguk csak annyit tudnak postájukról, hogy az évi nyereséggel vagy deficittel zárul.

A második osztálybeliek, akik, amikor postamesterekké

lettek, azt gondolták, hogy hivatalukból megélhetnek. Ezek valóban hivatalnokok is, amennyiben hivatalos teendőikkel naphosszat el vannak foglalva, de munkájuk egyáltalán nincs megfelelően díjazva.

A harmadik osztályba tartozna az úgynevezett mellékállások postamesterei. Ezek ugyan nincsenek dologgal túlhalmozva, s így más hivatalt vagy üzletet vihetnek (jegyzők, tanítók, gyógyszerészek, krájerlőrások), de azért a folytonosan szaporodó forgalom következtében épp úgy le vannak kötve, mint a nagyobb állomások (hivatalok) postamesterei.

✉

1867-ben bajai postamester voltam (Még nem volt harmincéves. A szerk. megjegyzése) és már öt éven át egy német nyelvű szaklapot szerkesztettem, amelyet a kiegyezés koránál beszünttettem, és 1867. május elsejével megindítottam az első magyar nyelvű postai szaklapot, a Posta Közlönyt.

Lapom célja volt:

1. A magyar postaügyet a közönséggel megkedveltetni;
2. A postakormányzat az átmeneti nehéz, válságos korban támogatni;
3. A magyar postairódmalmat és történelmet fejleszteni;
4. Üggyársaink érdekeit a kormány és közönség irányában támogatni.

Sok minden múlik a jó kapcsolatokon

Az egri postás nyugdíjasklub jó kapcsolatot tart a helybeli postaszervekkel, társadalmi szervekkel, valamint a szocialista brigádokkal.

A Heves Megyei Távközlési Üzem rendszeresen rendelkezésre bocsátja tanácstermét a

klubrendezvények céljára. Az üzemvezető, Nagyvári Péter, ha csak teheti, meglátogatja a klubrendezvényeket és elbeszélget velük dolgozóival. Kállai Albert, Eger 1 postahivatal vezetője hasonlóképpen támogatja a klub munkáját. Minden év-

Nehéz terepen — harmadszor is

Harmadszor választották meg a Posta Járműtelep szakbizottságának titkárává **Póta Istvánt**. Munkáját gépkocsivezetőként 1960-ban kezdte, majd különböző beosztások után, miközben tevékenyen részt vett a mozgalmi életben, került 1975-ben függetlenített funkcionáriusnak az szb élére.

Érdeklődésünkre, hogyan summázná a legutóbbi választás óta eltelt öt esztendő eredményeit, tömören azt feleli: az üzem eleget tudott tenni az évről évre növekedő követelményeknek. Bizonyítja ezt az eltelt ciklusban három ízben is kiérdemelt oklevél. A fővárosnak és környékének kiszolgálása azonban egyre nehezebb, elsősorban a nyomasztó létszámbírány, a fluktuáció miatt; 1980-hoz képest megközelítőleg százötvennel csökkent a teljes munkaidőben dolgozók száma, ami állandóan gondot okoz nem csupán a karbantartó- és a járművezető, hanem a szellemi munkakörben is.

Ellensúlyozni ezt részben a felsőbb szervek által engedélyezett, úgynevezett Ö-szolgálat (a gépkocsivezetők, lemondva szabadságukról, önként vállalnak többletfeladatot, túlórákat) és mellékfoglalkoztatással, részben teljesítménybéréssel igyekeznek. Létszámmegtartó, bővítő erő emellett a társadalmi ösztöndíjrendszer, valamint a

felsőfokú végzettségű első munkahelyes fiataloknak adható pályakezdő segély. (1984 januárjától összesen 60 ezer forintot fizettek ki e célra.)

Hogy a minőségi mutatók miatt mégsem kell szégyenkeznie a Járműtelepnek, ez főleg a sok többletmunkának köszönhető; a „ki nem állás” százaléka 0,98-ról 0,32-re csökkent, az üzemképességi százalék viszont 82,57-ről 87,46-ra nőtt 1980-hoz képest.

Az élet- és munkahelyi körülmények javításának mértékét a Járműtelepen is megszabták az országos gazdasági helyzet, ennek ellenére javultak a szociális feltételek. Lebontozták például a nyíltszíni garázst, felújították a diszpécserépületet, korszerűsítették garázsírodákat, a régi kazánház egy részéből szabadidő-központot alakítottak ki. A rendezvények, a kulturális és sportprogramok lebonyolítására egyaránt alkalmas, büfével, öltözővel, stúdióval ellátott 210 négyzetméteres helyiség értéke összesen mintegy 2 millió forint. Az építkezésen nyolcvanötven vállaltak társadalmi munkát 1460 órában, 155 ezer forint értékben.

Igyekeznek javítani a vidéki telephelyek ellátottságán is. A székesfehérvári üzemegységben új szociális blokk épült, az Erdén levő garáznak külön telephelyet vásároltak, Tatabányán pedig a helyi tanácstól

vették meg a régi kultúrházat, hogy a garázst bővíthessék.

Tizenegy tagú vezetőség fogja össze a nyugdíjbizottság munkáját, hogy 520 volt dolgozójuk ne érezze magát „leírva”. Az arra rászorulókat rendszeresen segítik, nyaranta országjáró kirándulásokat, télen TIT-előadásokat, egyéb programokat szerveznek számukra.

A szocialista brigádok gazdasági vállalásait a soron következő feladatok „automatikusan” megszabják, így az szb-nek nem kerül nagy erőfeszítésbe a programadás. Óhatatlanul kevés viszont — és ez olykor az értékelést is nehezíti — a kulturális és sportfelajánlás; a sok túlóra, társadalmi munka, az otthoni kötelezettségek mellett már nem telik az emberek idejéből, energiájából a gyakori kollektív megmozdulásokra. Sok élményt nyújtanak azonban a többség által mindig igényelt, népszerű hétvégi kirándulások. Az autóbustúrák az emberi kapcsolatok szorosabbra fűzését szolgálják, mint a mozgás utáni vágy kielégítését, a szép tájak, műemlékek adta nézegetés, a megismerés öröme. A sztárprogram továbbra is a brigádkirándulás marad. A hasonló kikapcsolódásra alkalmas adó szervezett üdültetés viszont — mint mindenütt, itt is — nagy probléma; főleg a nagycsaládoknak jut kevés a beutalókból. Remélik azonban, hogy az üdülési napok számának csökkentésével, valamelyest legalább, ez a gond is enyhülni fog.

Noha a szervezethez (szeptemberben 95 százalék volt) az állandó fluktuáció befolyásolja, hullámvázát teszi, a 13 tagú szakbizottsági bizottság, a 62 fős bizalmi testület észrevételeit a gazdasági vezetők figyelembe veszik, s a lehetőség keretein belül megteszik a kellő intézkedéseket. „Jogos, nem jogos” vita helyett együtt arra törekszik, hogy ami nehéz, ne legyen még nehezebb, ami pedig javítható, azon folyamatosan javítsanak.

—S—

Többen akadnak, akik lapomat visszautasítják, mert az alkotmányos kormány ügytársaink anyagi helyzetén semmit sem javított. Mások pedig a következő, az ügytársakat érdeklő kíváncsiak kiegészítését költötték lapomhoz:

1. A nyugdíj- és segélyegylet megalakítását;
2. A szakképzés felállítását;
3. Hogy a postamesterek azon terheit, hogy felelősek a postakiadókért, postalegényekért (postakocsikok) mentesse nek föl;
4. A postakiadók, levélhordók és postalegények közvetlenül az állami pénztárból fiztessenek.

Emlékezzünk csak vissza, amikor a postakormányzatot nemzeti kormányunk az osztrákoktól átvette, mily szívesen fogadták a magyar nyelven megjelent szaklapunkat, a Posta Közlönyt. Milyen hamar elközlönyösödtek az ügytársak.

Az osztrákok által szerkesztett Die Post című lapnak háromszáz előfizetője van hazánkban, de a Posta Közlönyt lemondják azzal, hogy azt csak egy szimpla postamester szerkeszti, és hogy a lap rosszul van szerkesztve, üres, nincs benne semmi. A fizetéseket nem emelték fel. A lap a postaigazgatást pártolja stb.

Egy jó barátunk ezt írja: „Kévsé a fizetés, sok a kiadás, még több a munka. Az utak gyalázatosak, a lovak tönkremennek, el vagyunk foglaltak a lovak nyúzásával. Ha a fizetést megjavítják, kérjük a lapot, addig türelem.”

A zsidóvári postamester küldött három forintot a szerkesztőségbe ajándékképpen, és pedig olyan megjegyzéssel, hogy lapunkat tovább ne küldjük, mert még az öregapja se tudott magyarul.

Sárkányban, az újonnan felállított m. kir. postahivatal postamestere lapunkat ily megjegyzéssel küldte vissza: „Deutsch oder romanisch.”

A báni ügytársunk a következő levelet írja:

„Mivel én a postapályát elhagyom, nem leendő érdekemben becses lapját olvasni, tessék tehát engem az előfizetők sorából kihagyni. Utódom számára se fog kelleni, mert az egy tompa eszű, ügyetlen egység, aki ráadásul egy szót sem tud magyarul és postaintézetre csak szegényt hozand.”

És még több mint ötven hasonló levél érkezett a szerkesztőségbe. Pedig számítottunk az előfizetőkre és becses közreműködésükre, hogy nem csak megrendelik lapomat, hanem azt szellemileg is támogatják, mert pusztán előfizetéssel lapomat nem tarthatom fenn.

Minden bizonnyal nagyobb érdeklődésre számíthatna a Posta Közlöny, ha Bismarck-prüsszentéséről, Napóleon-prosztatájáról vagy feleségének, a világszép Eugeniának gyönyörű szeméről, a francia baletti hatalmáról írnánk, de akkor meg is szűnnék szaklap lenni.

Jómagam még a lap szerkesztése mellett postamester is vagyok, ezt csak azért említem meg, mert mióta az alkotmányos kormány fönnáll, mintegy 400 forinttal csökkent az

évi fizetésem. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy a kormány, mely a régi költséges rendszer után postaügyünket kezelése alá vette, alig tehetett egyebet, mint több rendbeli megkorlátozások által a postajövedéket a kiadásokhoz aránytalanul csökkenteni. Nem mondunk le azonban a reményről, hogy az állami tisztviselők (kincstáriak) rendezése után bekövetkezendő az idő, midőn a postamesterek helyzete is, a többi is gyökeres javítás alá fog vétetni, és többi kiánnivalók is teljesedésbe jönnék.

Addig is mit tehetne egyebet lapunk, mint a közérdekű ügyeket megvitatás alá venni, és erre minden ügytársunknak kötelességünk tért nyitni.

Jóanovich György
laptulajdonos szerkesztő és postamester

Az itt közölt részlet, amelyet az 1867—1870 közötti Posta Közlönyből gyűjtöttem, kitűnően szemlélteti a magyar posta kezdeti nehézségeit.

Jóanovich György, első szaklapunk megindítója csak néhány évig volt laptulajdonos szerkesztő. A rágalom, az irigység, s ebből adódó betegsége viszonylag fiatalon a sírba döntötte.

Nem feledhetjük azt a jó szándékú, lelkes, igaz magyar embert, akire a postás utókor csak tiszteltetlenség és hálás szívvel gondolhat, mert erejét, egészségét áldozta föl, hogy kezdetleges kis lapjával összefogja az akkori Magyarország sok nyelvű és érzelmű, még gyökeret nem eresztett postás társadalmát.

Halmi Ida
gyűjtéséből

Kedves Postás Szülők! Kedves Nyolcadikos Tanulók!

A Magyar Posta fontos feladatot tölt be a népgazdaságban a belföldi és a nemzetközi postai és távközlési forgalom lebonyolításával, valamint a hírlapszolgálat ellátásával. E sokrétű feladat csak jól képzett szakemberekkel látható el.

Az általános iskolák VIII. osztályos tanulóit ezúton tájékoztatjuk, hogy a Postaformalmi Szakközépiskolában (Budapest, V., Irányi u. 3., II. emelet. Levélcím: Budapest, Postafiók 3., 1360) a korszerű általános műveltséggel együtt postaformalmi képzést is kapnak. Az iskola elvégzése a postai bérrendszer III. szakcsoportjában való besorolásra ad lehetőséget. Jelenleg a kezdő havi bér (Budapesten) 3500—3700 forint és a pótlékok. A középiskolai tanulók — már az első évben is — szerződést köthetnek a különböző postaszervekkel társadalmi tanulmányi ösztöndíjra, melynek összege — a tanulmányi eredménytől függően — havonként 300—500 forint.

A végzett tanulók — az érettségi bizonyítvány birtokában — különböző postaformalmi munkakörökben, valamint adminisztrációs munkaterületeken dolgozhatnak. Lehetnek egyesített felvevők, pénzfelvevők, főpénztárosok, rendszeres helyettesek, forgalmi előadók, I—III. osztályú hivatalok vezetői stb.

Megfelelő munkaviszony eltelte után a felsőfokú postaformalmi és egyéb szaktanfolyamokon tovább képezhetik magukat, s minősített munkakörökbe kerülhetnek. Az iskolában érettségizett tanuló jogosult bármely felsőoktatási intézménybe továbbtanulásra jelentkezni, de szakirányú továbbtanulást el-

sősorban a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola (Győr) nyújt, üzemmérnöki képesítéssel.

Tanulóink már az első évben a Magyar Posta kollektív szerződésében meghatározott juttatásokban részesülnek (távíró-, távbeszélődíj-kedvezmény, díjmentes csomagszállítás).

Az I—II—III. osztályos tanulók minden tanév végén — díjazásért — kötelező 3 hetes postahivatali gyakorlaton vesznek részt.

Az iskolai KISZ-szervezet hatékonyan segíti a tanulók politikai fejlődését. Ennek, szakkörök szolgálják a tanulók esztétikai nevelését, bő lehetőséget nyújtva a tanórán kívüli ismeretszerzésre. A Postás Művelődési Központ is hozzájárul a tanulók önképzéséhez. Több sportágban versenyszerű tevékenység folyik, amelyet a Postás Sport Egyesület támogat.

Az iskolánkba való felvételt az általános iskola útján, az ebből a célból kitöltött jelentkezési lapon lehet kérni. Az iskolánk mellett működő Sziklai Sándor és József Attila Kolégium az arra szociális szempontból legjobban rászoruló és megfelelő tanulmányi eredményt elérő tanulóknak kollégiumi elhelyezést nyújt. A kollégiumi igényt a jelentkezési lapon kell jelezni.

Kérjük, hogy a jelentkezési lapon iskolánkat az első helyen jelölje meg! A felvétel elbírálásánál a postás szülők gyermekei — azonos pontszám esetén — előnyt élveznek.

A postai munkára kedvet érző tanulókat szeretettel várja

a Postaformalmi Szakközépiskola

A takarékos ember a jövőre gondol

Több évtizedes hagyomány, hogy október végén megünnepeljük a **takarékosság világ-napját**. Az utóbbi években a Magyar Posta önálló megemlékezést is tartott ebből az alkalomból. Az idei országos rendezvény házigazdája a Debreceni Postaigazgatóság volt.

A Kölcsény Művelődési Központban október 22-én megtartott ünnepségen részt vett dr. Tisza László, az Országos Takarékpénztár vezérigazgatója és dr. Kertész Pál, a Magyar Posta postaszolgálati igazgatója is.

Dr. Szilágyi Gábor, a Debreceni Postaigazgatóság vezetője ünnepi beszédében megemlékezett a 61 éve Milánóban összeült takarékpénztári vezetők döntéséről, hogy síkra szálltak a takarékoság eszméjének világméretű terjesztése mellett.

A továbbiakban a betétállomány alakulásáról, majd az 1986-ban bevezetendő új takarékosági betétformáról, az életbiztosítással egybekötött nyugdíj-előtakarékossági betétről szólt. Kiemelte a takarékoság népgazdasági fontosságát, a társadalmi életben betöltött szerepét, s azt, hogy a központi takarékoságok néhány területre célszerű irányítani. Részletesen ismertette a postaigazgatósághoz tartozó három megye betétállományának alakulását, s dicsőítően szólt a postai dolgozók, szocialista brigádok betétgyűjtési tevékenységéről.

A betétállomány emelkedésében elért eredményekért, dr. Tisza László Fáy András Emlékplakettet adott át dr. Szilágyi Gábornak és a mátészalkai 1-es postahivatal Petőfi szocialista brigádjának. Pénzjutalomban öt szocialista brigád részesült.

Az országos ünnepségsorozat megnyitójához Debrecenben két kiállítás is társult. A Delisánsz kiállítóteremben régi egyenruhákat láthattak az érdeklődők (a XIX. század elejétől napjainkig), valamint dr. Soó Rezső hagyatékából klasszikus magyar bélyegeket és híres műzeumok remekait bélyegeken. A kiállítást — amely egyben az októberi múzeumi hónap egyik megyei rendezvénye is volt — Szomolányi Tibor, a Magyar Posta Oktatási és Kulturális Intézetének igazgatója nyitotta meg. A másik kiállítás, amely a Takarékoság és a pénz a bélyegen címet viselte, a Kölcsény Művelődési Központ konferenciatermében kapott helyet.

Léner Ilona

Ki tud gyorsabban tüzet oltani?

Azt hiszem, nem szükséges külön kitérni arra, hogy a bal-esetek és tüzesetek megelőzése milyen fontos feladat. Dolgozóink a kötelező oktatáson és vizsgákon természetesen részt vesznek. Már hagyományának számít, hogy ezen felül — évenként más-más területen — vetélkedők keretében bizonyítják be, mennyire ismerik az ezekkel kapcsolatos rendeleteket, utasításokat, valamint azok gyakorlati alkalmazását.

Ebben az évben a Miskolci Átviteltechnikai Gócézum December 3. szocialista brigáda kezdeményezte a vetélkedőt, természetesen vállalva a technikai feladatokat is.

A kezdeményezés a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság vezetői részéről is megfelelő támogatásra talált. A kezdeti lépések után olyan döntés született, hogy rendhagyó módon most munkavédelmi és tűzvédelmi vetélkedő is legyen egyszerre, ami különösen nehéz feladatnak ígérkezett, hisz ugyanazon csoporttagoknak kellett mindkét témából felkészülniük.

Az elmúlt évek tapasztalatai szerint nehezebb kérdéseket kellett összeállítani, mert megközelítőleg azonos felkészültség miatt rendszerint csak villámkérdésekkel lehetett eldönteni a helyezéseket. Így került sor szeptember 26-án a benevezett 7 csapat vetélkedőjére.

A háromtagú csapatok először mindkét témában tesztlapokat töltöttek ki, melyeket egyénenként értékeltünk és számítottunk be a csapateredménybe. Ezt követően minden csapat 3 tűzvédelmi, majd 3 munkavédelmi kérdést kapott, melyekre szóban kellett válaszolni.

A szabadban készült bográcsgulyás elfogyasztása után került sor a verseny leglátványosabb részére: gázolajtüzet kellett eloltani egy-egy csapatagnak minél rövidebb idő alatt.

Ezt követően — versenyen kívül — a különböző típusú tűzoltókészülékekkel bárki gyakorolhatott. Nagy sikert aratott a halonnal oltók látványa.

A vetélkedők az alábbi eredménnyel zárultak:

Munkavédelem: 1. Gyöngyös, 2. Miskolc, 3. Hatvan.

Tűzvédelem: 1. Gyöngyös, 2. Miskolc, 3. Hatvan.

Az első három helyezett csapat mindkét versenyben pénzjutalmat kapott.

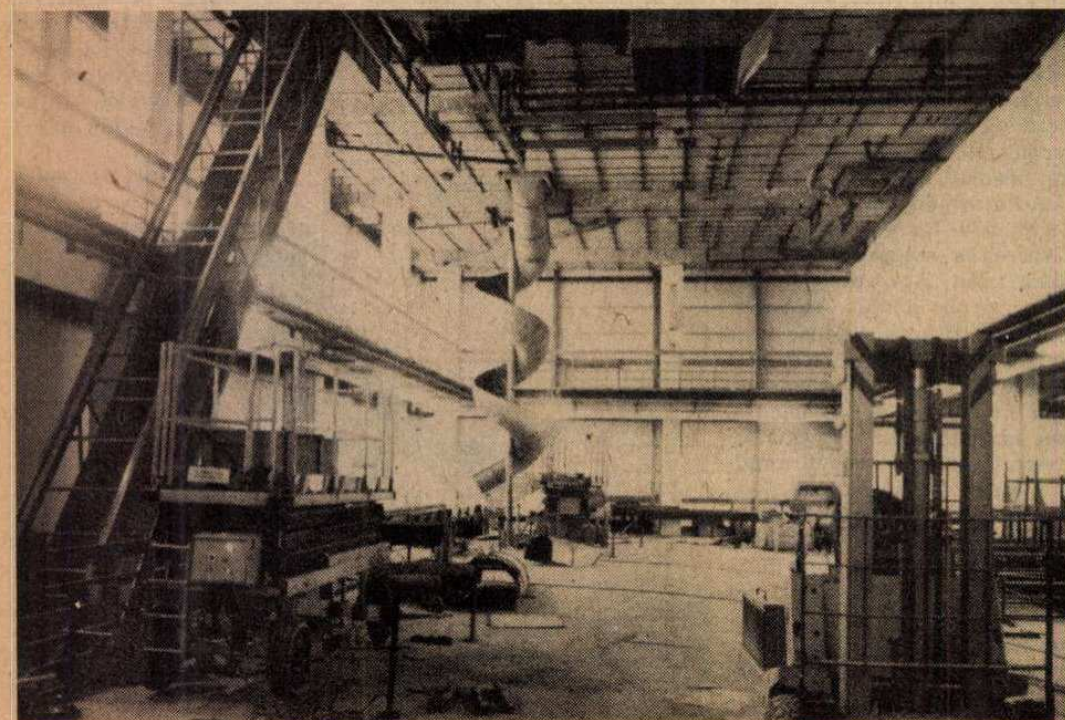
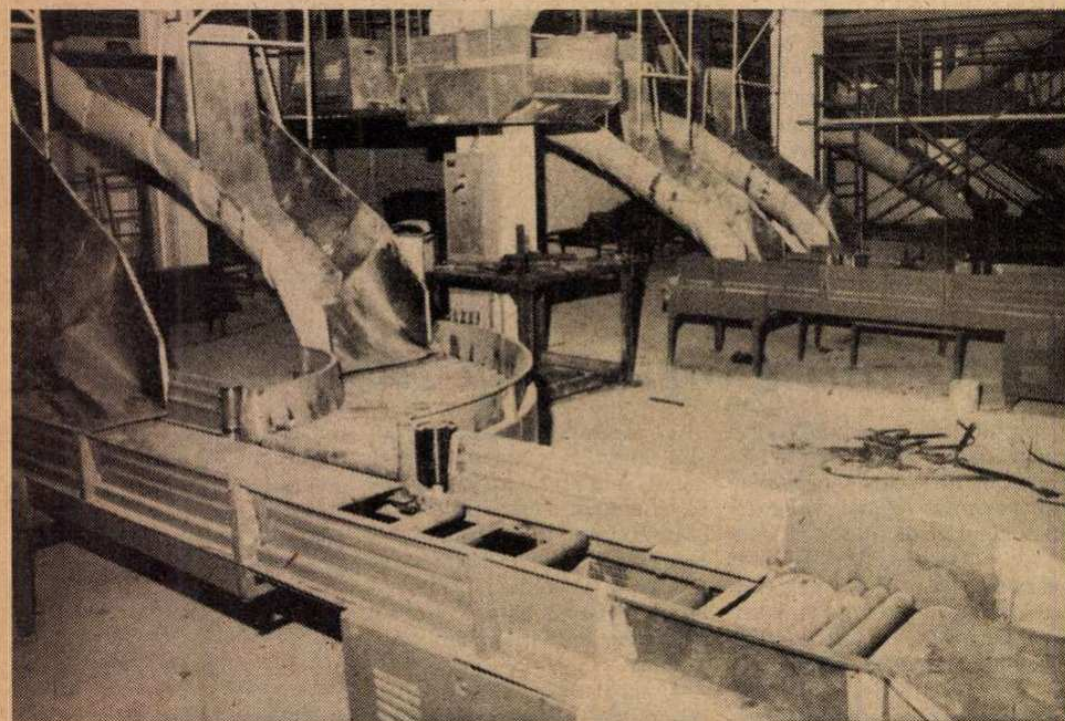
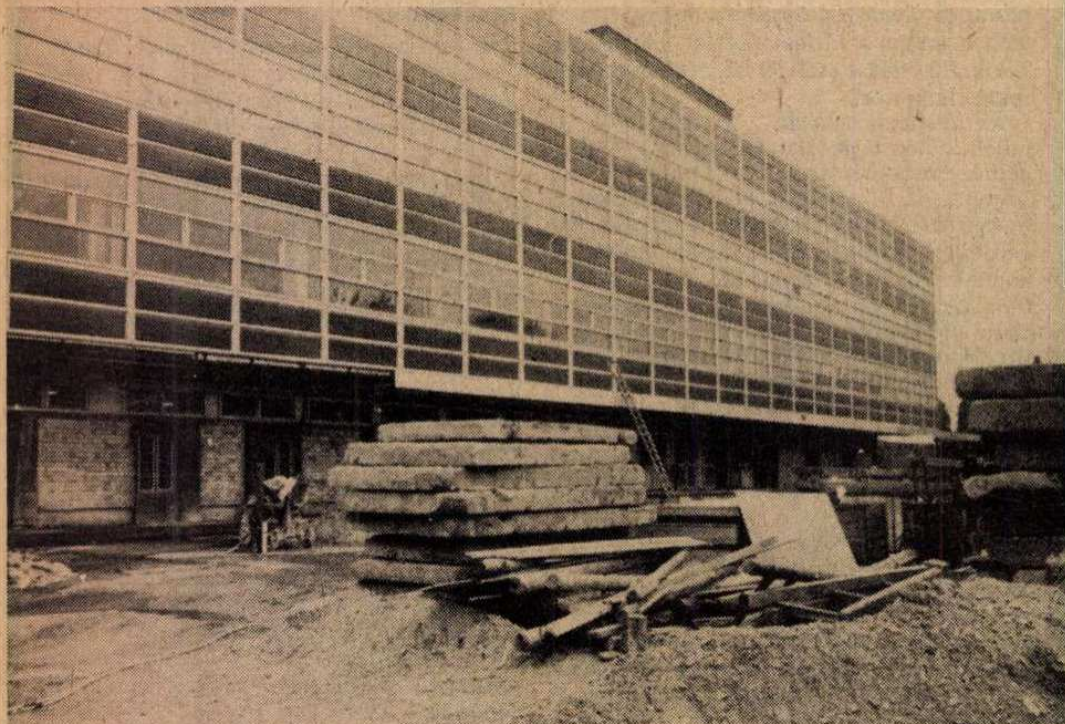
Az értékelést követően jó hangulatú, kötetlen beszélgetés alakult ki, új ismeretségek kötődtek, aminek hasznát — éppúgy mint a vetélkedőt — a napi munka során fogjuk kamatoztatni.

Veres László

Pozgai Tibor sikeres oltási gyakorlata

Készül a székesfehérvári góczüzem

A mozaikszavak és rövidítések képzésére igencsak hajlamos belső postai nyelvhasználatban Székesfehérváron már meghonosodott a PFÜ kifejezés. A rövidítés a Postai Feldolgozó Üzem elnevezést takarja, és a mindennapi szakmai megbeszéléseken a Fehérvár 2-es postahivatal dolgozói olyan lefegyverző természetességgel használják, mintha mindig is együtt éltek volna vele. Pedig az országos postai feldolgozó- és szállítószolgálat korszerűsítésének terve, mely szerint 16 pontos góchivatali rendszert kell kiépíteni, alig több mint 10 éves.

A feldolgozóüzem tervei és makettje már 1978-ban készen álltak, sőt 1980-ban a miskolci postáskonferencián a posta vezetői ismertették a döntést is: létrehozzák az ország 16 góczkörzetét és megépítik az ehhez szükséges feldolgozóüzemeket. És bár a fehérvári vasúti pályaudvar mellett 1974 óta bérelte a posta a későbbi üzem területét, a megvalósulás bizonyossága csak ekkor vált egyértelművé.

Az építkezések 1982 telén kezdődtek és ma már szerelik a berendezéseket is. Szolnok és Balatonszentgyörgy után jövőre üzembe helyezik az ország harmadik postai feldolgozóüzemét, méghozzá a szentgyörgyi-nél háromszor nagyobb kapacitással.

Milyen lesz a PFÜ?

A külső szemlélő számára az ilyen nagy beruházások még az utolsó hetekben is vigasztalan látványt nyújtanak. Nem is beszélve a fehérvári góczüzem jelenlegi állapotáról, hiszen a teljes üzem csak a 86-os karácsonyi csúcsforgalomban indul. Beszélgetőpartnerünk, Cser János, Székesfehérvár 2 postahivatal vezetője azonban olyan mérhetetlen derűlátással szemléli a dolgokat, olyan lendülettel intézi ezeregy feladatát, hogy hamarosan a mi kétségeinket is eloszlatja. Pedig nem kevés feladattal kell megbirkóznia. A napi hivatali teendők mellett neki kell az építkezés-szerelés minden gondját megoldania; ő a Magyar Posta Központjának és az igazgatóságnak a helyi megbízottja, de ő az itteni érdekek és elképzelések érvényesítésének letéteményese is.

Természetesen csak egy kis csavarja vagyok annak a gépezetnek, amely arra hivatott, hogy a munka a tervek szerint elkészüljön — mondja Cser János. — Az MPK, a Soproni, a Pécsi és a Budapest vidéki Postaigazgatóság, a Hírlap- és Postaszállítási Igazgatóság, valamint a PKI szakemberei és a hivatal képviselői havonta találkoznak, hogy kidolgozzák az üzem részletes technológiai tervét. Ugyanakkor a Budapest vidéki Postaigazgatóságon is működik egy munkabizottság, amelyen dr. Vértess Györgyné gazdasági igazgatóhelyettes elnökségével részt vesznek a postaforgalmi, szervezési, munkaügyi és a személyzeti szakemberek. Ez a bizottság már a PFÜ szintenkénti alaprajzán a beültetési tervet készíti. A havi megbeszéléseken kijelölik a soron következő feladatokat és a határidőket is.

— Milyen lesz az üzem?

— A fehérvári PFÜ öt postai irányítási terület góczüme lesz. Ide tartozik majd a Balaton északi és déli partja is, kivélt csak a Balatonszentgyörgy—Tapolca ív képez. Összesen 354 postahivatal feldolgozó és szállítási feladatait látjuk majd el. A tervezett létszám 554, amelybe beleszámít a jelenlegi 2-es posta állománya is. Az új üzem területén rendezük

be a mostaninál négyszer nagyobb alapterületen, a postahivatalt is. Ezzel jelentős mértékben javulnak a munkakörülmények, és megszűnik a hivatal zsúfoltsága is.

— A csomagfeldolgozó berendezéseket a Szovjetunióból kapjuk, a szállítószalagok hevedereit Ausztriából vásároljuk. A hírlapfeldolgozó berendezések az NSZK-ból érkeznek, míg a levélköteg-szétosztó gép — amely kétszáz irányba osztja szét a küldeménykötegeket — ugyancsak szovjet gyártmány. Sajnos, elektronikus levélfeldolgozó gép nem lesz, bár ennek helyét fenntartjuk. Ha minden igaz, a VII. ötéves tervidőszak vége felé ilyen is lesz Székesfehérváron.

— Hol tart ma a munka, és mik a további teendők?

— Az épület készen áll, a belső szerelés és a tereprendezés van hátra. Ez utóbbi különösen sürgős lenne, mert jelenleg nem tudunk bemenni a már működőképes akkumulátortöltő üzemünkbe, és a töltés nem éppen szabályosan, sőt veszélyes körülmények között folyik.

A szovjet gyártmányú berendezések szerelése megkezdődött áprilisban, és jó ütemben halad. Ezen a munkán szovjet és magyar szakemberek közösen dolgoznak nagyszerű összhangban. A szovjet szerelők ígérik, hogy az őszi próbaüzemnek nem lesz akadálya. A tervek szerint az üzem avatása 1986. augusztus 20-án lesz, ezután kezdődik a próbaüzem, amelynek végén a karácsonyi csúcsforgalomban indul „élesben” a munka. A beruházás összege jelenleg félmilliárd forintnál tart, a végösszeg körülbelül 600 millió forint lesz.

— Milyen más újdonsággal szolgát az új épület?

— A PFÜ elkészültével nagyot fog javulni a postások szociális ellátása is. Óriási vívmánynak tartjuk, hogy a Fejér Megyei Tanács egészségügyi osztályával megállapodtunk abban, hogy az új épületben üzemorvosi rendelőt is berendezhetünk, orvossal és két aszisztenssel. Az üzemorvos betegállományba veheti a dolgozókat, és elvégzi az időszakos gépjármű-vezetői alkalmassági vizsgálatot is. Ebben az ellátásban nemcsak a PFÜ dolgozói, hanem valamennyi fehérvári postás részesülhet, így mintegy 1400 dolgozónak lesz állandó üzemorvosa. Megoldjuk a folyamatos munkarendben dolgozók étkeztetését is. 80 személyes étterem és melegítőkonyha áll majd rendelkezésre, ahol ebéd és vacsora is lesz. Épülnek a 300 fős öltözők és a hozzájuk tartozó zuhanyozók, de minden munkahelyen lesz öltözési és tisztálkodási lehetőség ezeken kívül is.

— A jelenlegi 2-es posta anynyira zsúfolt, hogy pár éve fel kellett számolnunk a vendégszobákat, hogy az irodáknak legyen helyük. Most lesz négy négyágas vendégszobánk is, és hat pihenőszobát is berendezünk az utazószolgálati dolgozóknak, hogy készenléti idejüket kulturált körülmények között tölthessék el.

— És természetesen büfé is lesz. No, nem az eredetileg tervezett svéd automata, hanem egy kétműszakos, három fővel üzemelő hagyományos büfé. Ennek jobban örülünk, mint a svédnek, mert az ellátás véleményünk szerint így jobban megoldható.

— Mi lesz a sorsa a 2-es posta épületének?

— Az épületet a MÁV-tól béreljük és nem szándékoznak feladni. Átalakítására, hasznosítására több elképzelés is van. Az egyik szerint az 1-es postáról átkerülne a távírda a távírat-kézbésítőkkkel, így egységesíteni lehetne a városban a so-

ron kívüli kézbesítést. Van olyan terv is, hogy a mehív is ide kerül, mert a régi helyén, a főposta udvarán új távbeszélőközpont létesül. Az igazgatóság tervében az szerepel, hogy egy oktatási bázis rendezkedik be az emeleti részen, kihasználva a kedvező közlekedési lehetőségeket. És természetesen helyet kell adni — a végrehajtó szolgálat átszervezésével összhangban — a körzeti hivatali szervezetnek is. Bárhogyan is lesz, sok ember munkakörülményeit lehet javítani, ha a PFÜ készen lesz.

Szovjet segítséggel

A berendezések szerelése tavasszal nyolc szovjet szakember megérkezésével megkezdődött. Az Össz-szövetségi Postai Szerelővállalat képviselői nem először végeznek ilyen munkát hazánkban. Erről és a további feladatokról kérdeztük Vlagyimir Mihajlovics Dubnovot, a csoport vezetőjét és Borisz Mojszejevics Valbe főmérnököt.

— Jártak-e már Magyarországon, és milyen munkákat végeztek?

— Most vagyunk harmadszor itt, és mindannyiszor nagyon jól éreztük magunkat — mondja a csoportvezető. — Mi szereltük a Keleti pályaudvari csomagfeldolgozó berendezéseket és a balatonszentgyörgyi góczüzem szovjet berendezéseit is. De csoportunknak ez körülbelül a 150. ilyen munkája.

— Milyen tapasztalatokat szereztek a magyar szakemberekről?

— A székesfehérvári munkát háromféle brigádokban végezzük. Minden brigádban van egy szovjet szakember is. Az együttműködés nagyszerű, hiszen a magyarok szakmailag jól felkészültek és nagyon segítőkészek. Semmilyen nagyobb problémánk nem volt. Az épület szép, jól építették meg, a funkcióknak megfelel, és a leendő munkahelyek is kielégítenek minden igényt. És természetesen külön öröm Cser Jánosossal a „főnökkel” dolgozni, aki minden igényünket, kívánságunkat teljesíti.

— Hol lehetne javítani az együttműködésen?

— Egy helyen csupán — veszi át a szót Valbe főmérnök. — Jó lenne, ha egy-egy szerelés megkezdése előtt a magyar szakemberek a Szovjetunióban működés közben is tanulmányoznák ezeket a berendezéseket.

— Mikor fejeződik be a szerelés?

— Jövő novemberre mindent elvégzünk, és akkorra már üzemszerű körülmények között is látni fogjuk munkánkat. Az ütemtervez képest 10 nappal járunk előbb, és remélem, hogy ezt az előnyt csak fokozzuk a továbbiakban — mondja a vég-szót a csoport vezetője, V. M. Dubnov.

Csendélet a PFÜ-ben

Míg végigjártuk a PFÜ hatalmas termeit, lifteztünk és darukra másztunk, elérkeztünk az ebéddő. Az egyik magyar szerelő megállt a sebtében felállított pingpongasztal előtt, s már pattogott is a labda...

— A szovjeteknél a munkahelyi testnevelést is komolyan veszik. Minden szabad idő adás csatákkal telik, pedig a szerelés gyakran nagy fizikai erőpróba is. Persze, az asztalitenisz megmozgatja a munkában megmerevedő izmokat.

Zimmermann Ottó

A zene — és postás barátai

Ki ne ismerné Kodály szállóigévé lett jelmondatát? „A zene mindenkié!” Ám, hogy valóban így lenne, arról a rádióban, a sajtóban többször is nyilvános vita folyt. És a jól ismert mondás végére eredetileg írt felkiáltójel hovatovább kérdőjelle gőrbült.

Talán éppen a zenekultúránk, oktatásunk, és ezen belül a komolyzene iránt megnyilvánuló fokozott érdeklődés irányította figyelmünket a Postás Művelődési Központ Zenebarát Körére.

A kör létrejötte óta hosszú évek teltek el, s ezalatt a tagok nem csak a zenének — egymásnak is barátai lettek. A havonta megrendezett összejövetelek TIT-előadója, **Zelinka Tamás**, ezt, a tagok közötti jó kapcsolatot nagyon fontosnak tartja. Mert ahogyan a jó zenéhez, zenéléshez is elengedetlen a zenekar összeforrottsága, úgy a zene élvezői kis közösségének összhangjára is nagy szükség van.

— És mi a véleménye az egyéni zenehallgatásról, *Hogyan látja a zene és az egyes ember kapcsolatát?*

— Erre a kérdésre, ha a zene határain belül maradunk, talán nem is tudok válaszolni. Véleményem szerint bármely művészeti ággal vagy műalkotással kialakuló kapcsolat az egyes ember és a közösség viszonyán múlik. A művész, a zeneszerző ugyan egyénileg fogalmazza meg az emberi lét élményeit, de a közösség számára. Hiszen a zenélés már közös produktum: a zenekaré. A zenehallgatás szintén közös aktus: amíg nem voltak hangfelvételek, zenét csak koncerttermekben vagy egyéb társas összejöveteleken lehetett hallgatni.

— A látogatók, a zenebarátok között alig látok fiatalot. Ennek mi az oka?

— Távol álljon tőlem, hogy a fiatal nemzedék manapság szinte divattá vált ostromozásával vá-

laszljak. Annyit azért elmondanék velük kapcsolatban: félttem őket. Félttem azért, mert mindent gyorsan akarnak megszerezni és megérteni. Az első ránézésre tetszetős, de sokszor sajnos semmitmondó, „konyhakész” dolgokat szeretik. Az sem ritka, hogy hiányzik a megértés, a feldolgozás igénye is. Forma — tartalom nélkül. Ugyanakkor láthatóan szenvednek a magukra kényszerített életformától, a megszerzett javak ellenére érzett ürességtől.

— *Kanyarodjunk vissza a zenéhez! A mai estén meghallgattott lemezek között könnyűzeneiket is látok.*

— Igen, ez itt például „Klasszikusok popritmusban”. És ez csak az egyik. A zenét nem szabad a csak klasszikusokhoz viszonyítva minősíteni. A modern zenének, napjaink irányzatainak is megvan a klasszikusai. A Zenebarátok Körének egyik legértékesebb tulajdonsága a nyitottság. Gondolja el! Mindent megveszünk, használunk, ami új, néha pusztán csak azért, mert új. Miért éppen a zenében kellene még mindig csak az 1700–1800-as évek muzsikáját értékesnek tartanunk?

— *Mégis, Mozarttól a popritmusig hosszú az út; hogyan segíti hallgatóságát?*

— A bemutatott zenedarabok között röviden ismertetem a mű keletkezésének körülményeit, stílusjegyeit, kortörténeti érdekességeit. Arra törekszem, hogy a zenét a való élettel közvetlen kapcsolatban mutassam be. Ezt a szemléletet a zenei alkotásokra amúgy sem kell ráerőltetni. Szinte mindegyikről — legyen az *Haydn*, *Smetana* vagy *Beethoven* szerzeménye — kimutatható, hogyan szötte bele alkotója a tájat, az emberi szenvedés motívumait vagy a tavasz örömeit. Előadásaim főcímei is mindenkor valamely kapcsolatra utalnak: a zene és a természet, a zene és a vallás, a zene és a szerelem stb. Legközelebbi estünk témája például a zene és Kelet lesz.

És ekkor, az est utolsóként meghallgatott lemezéről — mintegy bevezetőként a következő előadáshoz — felcsendülnek *Kitaro*, japán szintetizátor-művész szvitjének dallamai.

— Krisz —

(Zárójelben mondjuk el: A Postás Művelődési Központ Zenebarátok Körének bárki tagja lehet. Egy előadási ciklusra bérlet váltható, postás dolgozóknak 50, másoknak 100 forintért. A bérlet tulajdonosok ingyen vehetnek részt négy, a Művelődési Központ által rendezett operaesten. Az egyes összejövetelek alkalmanként is látogathatók, 5 forintos belépőjeggel. A szerk.)

Kiállítások — tanulsággal

Az idén ötödik alkalommal rendezték meg a Műszaki és Közgazdasági Könyvnapokat 1985. október 4–31. között. Az országos akció célja, hogy jelöltségének megfelelően kiemelt rendezvényekkel, propagandával hívja fel a különböző szakmai rétegek figyelmét a szakkönyvnyitottság fontosságára, segítse a műszaki és közgazdasági szakirodalom népszerűsítését, s még eredményesebb terjesztését.

Az akció szervezői a szakszervezeti könyvtárosok munkájára is építenek, de a postai könyvtárhálózatban a könyvtárosok eseményei ez ideig nem találhatók nagy visszhangra. Így annál örömdetesebb, hogy most két rendezvényről is tudósíthatunk.

A Ferenc Távbeszélő Üzemben a Veres Pálné szocialista brigád október 14–18. között rendezett nagy sikerű kiállítást.

Jáncanyanyelv

Igen, a tánc.

„Rendszerint zene, vagy ének ütemére végzett ritmikus mozgás, mint művészet vagy szórakozás.”

Ásó István táncművész 38 éve evvel szórakozik. És nem vaglyagosan, de a szó legtisztább értelmében, és teljes élettel. Mint táncpedagógus, tudásának teljes átadásával.

Ásó István léte: a TÁNC. Eljegyezte magát. Amikor 1979-ben szívinfarktust kapott, biztos vagyok benne, hogy *Terpsükhore*, a „tánckedvelő” múzsa nyújtotta felé a kezét. Ma újra táncol.

25 évig vezette a székesfehérvári „Alba Régia” együttest, s ahogy ő mondja: „bent voltunk az NB I-ben”, vagyis Magyarországon az első öt között.

Először 14 évesen, mint NÉKOSZ-ista lépett fel. Ma a fővárosban három helyen: Angyal-földön, Rákoslígyen és a Terézvárosban tanít táncot. És a Terézvárosban, éppen a Postás Művelődési Központban gyereket tanít.

Amikor egy hétfői próbán találkoztunk, Ásó István a Magyar Táncművészek Szövetségének elnökségi üléséről érkezett. Most már tudom, korábban rosszul mondtam, nem eljegyezte, elkötelezte magát a táncnal.

A 9 és 14 év közötti gyerekek, a sok-sok leányka, a pár szem fiú, jókedvűen várja az órát. NÉPTÁNC ISKOLA a PMK-ban! Kezdődik a „karaktertechnika”. Guggolás-állás, guggolás-állás... dolgozik a

comb... „ceruza-pipa, ceruza-pipa”... dolgozik a lábfej, majd a combfeszítő izom, a hasizom, a térd, az ízületek, a derék, a kar... ez az alap!

— Meg kell ismerni bennünket az utcán, hogy táncosok vagyunk! — mondja Ásó tanár úr. S a „betűk” után jönnek a „szavak”. Vagyis a motívika. A dunántúli dialektus ugrós motívumai, amelyeket a legjobban szeretnek a gyerekek. A táncot kötik a tapssal — az ujjpatintás még nem nagyon megy —, s jön az összeugró-bokázó, s az andalgó „múpalotás” meg a csárdásforgás... fordul-fordul, oldalt zár... S a betűk, a szavak után a mondatok: vagyis az etűdök. A népi játékok, a karikázók, a kapuzók. A táncjátékok.

Néptánciskola a Postás Művelődési Központban!

— A táncanyanyelv elsajátítása legalább olyan fontos, mint az anyanyelv tudása. Irodalmat, történelmet, éneket, zenét, sok mindent tanulnak a gyerekek az iskolában, de mozgást nem, táncanyanyelvet nem! A magyarságtudat kialakulásához, a nemzeti identitás megérzéséhez nagy segítség, sőt szükséges a magyar tánc ismerete. Hisz nem lehetünk internacionalisták sem, amíg magyarok nem vagyunk — mondja végül Ásó tanár úr.

Ásó István vérbeli pedagógus. A tánc jegyese, elkötelezettje, szerelmese, megszállottja.

Örülünk, hogy ő tanítja táncra gyerekeinket.

Tölg-Molnár Gábor

Lengyelországtól Jugoszláviáig

Aki a szegedi postás képzőművész kör életének fejlődését figyelemmel kíséri, az jóleső érzéssel tapasztalhatja azt a haladást, amely városunk képzőművészeti szakkörének munkáját dicséri. A helyi kollektívák legaktívabb, legeredményesebb együttesei közé számíthatjuk a szegedi postás képzőművész körét.

Úgy gondolom, hogy munkájukat legjobban az utóbbi öt évben megtartott kiállításokon keresztül tudnám bemutatni.

Jelentős állomások voltak a kör életében, hogy nemcsak hazánkban, hanem külföldön rendezett kiállításokon is bemutatkozott néhányuk.

Legutóbb a Lengyel–Magyar Baráti Társaság meghívá-

sára több lengyel városban láthatták a postás alkotók munkáit. Nyugodtan elmondhatjuk, hogy igen-igen szép siker kísérte a kiállításorsorozatot.

Alig fejeződött be a lengyelországi kiállítás, egy újabb sorozat kezdődött itthon, a Szegedi Közalkutató Vállalat Olajipari Dolgozók Klubjában. Ezt követően az olajmezőn, Algyőn a bányásznap ünnepély keretében nyílt meg az a kiállítás, melyet *Juratovics Aladár*, a tröszt igazgatója meleg szavakkal üdvözölt.

*

Szeged és Szabadka között egyre gyümölcsözőbb a gazdasági és kulturális együttműködés, immár mindennapos. En-

nek az együttműködésnek a keretén belül nyílt meg ismét tizenkét postás alkotó kiállítása Szabadkán, a Veljko Vlahovics Munkás Egyetemen.

Egyre több azoknak a száma, akik e nemes tevékenységnek, a művészetnek hódolnak. A postás kiállítók is, voltaképpen ösztönösüknek nyitnak alkotói utat. Ezzel társadalmi és kulturális ügyet is szolgálnak. Ezért nálunk nem csak az elismerést, hanem a támogatást is megkapják.

A kiállítóknak kívánunk továbbá jó alkotó munkát, s azt, hogy lelkes művészi munkájukban sok örömet leljenek és még sokszor nyújtsanak művészi élményt a közönség számára.

Ábrahám Mária

A házibuli folytatódik és A tűz háborúja

Ez egy kétesélyes filmajánlat! Talán meglepő, hogy a hasonlatot a totózás berkeiből veszem, de úgy érzem ez a legtalálóbb meghatározás és a legbőlcsebb megoldás. A novemberi programot nézve úgy érzem, hogy a filmajánlatom nemcsak a nézőtérre, hanem a mozifilmre is vonatkozik. A néző, aki a maga befizetett forintjaival támogatja a filmpart és a filmművészetet.

S az jutott az eszembe: alapvetően kétféle módon. Egyrészt a napi apróbb-nagyobb gondok elől menekülve, kikapcsolódást keresve, másrészt akár színházba menve, igényesen, valamiféle művészeti élményt keresve. Az már a szakemberek, szociológusok dolga megállapítani: melyik tábor a nagyobb és milyenek az úgynevezett moziba járási szokások. Akár az egyik oldal, akár a másik mellett döntök (illetve számukra ajánlok), tájékoztatás nélkül hagyom a másikat.

Éppen ezért úgy döntöttem: kétesélyesre veszem — ha nem haragszanak — a november hónapot!

Nézzük hát az 1-es variációt, vagyis azoknak a filmjét, akik — és ez nem szégyen — főként szórakozni kívánnak.

Látták *A házibuli* című francia vígjátékot?

Nos, ha igen, nézzék meg a folytatást! (Ha pedig nem, úgy bizonyára valamelyik kisebb moziban alkalmuk van pótolni a hiányosságát.) Közismert a régi recept. Ha valaminek sikerre van, sürgősen el kell készíteni a folytatását. E jelszó jegyében született *A házibuli* második része: *A házibuli folytatódik*. Ismét találkozunk régi kedves ismerőseinkkel, azzal az elbűvölő családdal, amelyben a fogorvos apa és a rajzfilmes

anya, no meg *Poupette*, az örökifjú dédnagymama és természetesen a hősnő *Vic*, a tinédzser (aki felfedezte a szerelmet) él. Újabb vidám, nagyon is hétköznapi kalandjaik a téma.

Claude Pinoteau rendező meg a forgatókönyvíró, s a kitűnő színészgárda élén az időközben gyemekszínesből színésznővé érett kedves *Sophie Marceau*val, mindent megtesznek azért, hogy a szórakozni vágyó, s tegyük hozzá a romantikus életérzésre hajlamos nézők jól szórakozzanak.

És a 2-es? A második esély? *A tűz háborúja*. Ezt a filmet igazán csak azoknak ajánlom, akik szeretik az újat, a meglepőt, a művészt. *Jean Jacques Annaud* rendező és *Gerard Brach* a forgatókönyvíró, kanadai-francia produkcióban, főként amerikai tőkével forgatták. Az alkotók a Magyarországon 1914-ben megjelent *J. H. Rosny* regényt, *A tűz meghódítását* az alkotók csak alapul vették és *Anthony Burgess* író és nyelvész, valamint *Desmond Morris* segítségével filmszerű eszközökkel feldízték azt, hogy 80 000 évvel ezelőtt miként is éltek őseink ősei, s milyen kalandokba bocsátkoztak, amikor az egyik törzsnél kialudt az életet jelentő tűz lángja. Mindez jól megválasztott helyszíneken, hangulatosan, fordulatosan pereget előtűnk. Rádásul egyetlen érthető szó nélkül, mégis érthetően. Burgess ugyanis műnyelvet talált ki az „ősemberek” számára, míg Morris valóságos gesztusrendszert.

És mi az X? — kérdezheti ezután valaki.

Nos az X, az a televízió. Az mindig megmarad nekünk a maga műsorfolyamával, ha lusták volnánk a moziba elmenni.

Ábel Péter

Hegyismereti verseny brigádoknak

Az Úttörővasút Ságvári-ligeti megállójánál október 19-én adtak találkozót egymásnak a budapesti postaszervek szocialista brigádjai. Természetesen nem a kis piros szerelvényre vártak, hanem a hegységismereti versenynek itt volt az indítóállomása, amit szakszervezetünk kongresszusának tiszteletére szervezett a Természetjáró Társadalmi Bizottság.

69 csapat vágott neki az öt kilométeres távnak, amely — a résztvevők véleményének ismeretében — nem volt túl nehéz terep, inkább kellemes, őszi, hétféle kirándulásnak volt nevezhető. Hogy mégse legyen azonban túl egyszerű a dolog, a szervezők ellenőrzőállomások iktattak közbe és jól szerkesztett kérdőívvel várták a versenyzőket. Tették ezt azért

is, mert a rendezvény célja egyrészt a testmozgás, a természetjárás megszerettetése, másrészt az ismeretszerzés volt.

Kisebbségi családokéknak is nevezhetnének ezt a versenyt. Nagyon sokan elhozták gyerekeiket is, akik lelkesen vettek részt a rendezvényen. A HTI vezérlobrígdjával versenyzett a 10 éves Lipp Vera, aki anyukájával jött el.

„Sokszor megyünk a családdal kirándulni az országban szinte mindenfelé. Az iskolában az egyik kedvenc tantárgyam a környezetismeret. Szívesen veszek részt ezen a vetélkedőn” — nyilatkozta Vera.

Talán a legfiatalabb résztvevő az 5 éves Radics Bernadett volt. Ő szintén végig gyalogolta a kijelölt útvonalat. „Nem vagyok fáradt — mondja a célállomáshoz érkezve —, fogtam az anyukám szatyrát és közben tízóraiztam is. Már harmadszor vagyok ilyen kiránduláson” — dicsekszik a fiatal természetjáró.

A Teréz Távbeszélő Üzem Kossuth Lajos Szocialista Brigádja a tavaszi és az őszi vetélkedők rendszeres résztvevője.

— A letéti könyvtárból kölcsönöztük az ajánlott irodalmat, és így készültünk fel a versenyre. Jó mozgási lehetőségnek, a szabadidőspont hasznos rendezvényének tartom a vetélkedőt — mondja Molnár Magdi, a brigád tagja.

A HTI-től Kántor Zsigmond és felesége már tapasztalt természetjárók és túravezetők. Találkoztunk velük az OPTT rendezvényein, a Természetjáró Társadalmi Bizottság verseny-túráin, és több más természetjáró rendezvényen.

Kicsit meglepődtem, amikor megtudtam, hogy a Nógrádi Sándor brigád Salgótarjánból utazott Budapestre a hegységismereti versenyre.

— Nincs ebben semmi meglepő — mondja természetes hangon Boross László, a brigád tagja. Olvastuk a versenyfelhívást és jöttünk. Mi szeretünk vetélkedni, és a jó rendezvényeken szívesen veszünk részt.

Azt hiszem e néhány résztvevő véleményéből is érezhető, hogy eredményes, jó hangulatú versenyt sikerült szervezni a szocialista brigádok részére.

A rendezők értékelték a versenylapokat, amelyek szerint a következő eredmények születtek:

I. helyezett a Levélfeldolgozó Üzem Kossuth István szocialista brigádja, II. helyezett a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság Váci Mihály szocialista brigádja, III. helyezett a Posta Számítástechnikai és Elszámoló Hivatal Munkabér Szocialista Brigádja lett.

Gratulálunk a győzteseknek és a helyezetteknek.

Tánczos Sándor

Emlékversenyek

November 7. tiszteletére immár hagyományosan ír ki emlékéversenyeket a Postások Szakszervezetének Budapesti Társadalmi Testnevelési és Tömegsport Bizottsága.

Sakkban, tekében és asztaliteniszből már befejeződtek a versenyek, a természetjárók túráversenye — lapzártá után — november 16-án lesz a Pilisben.

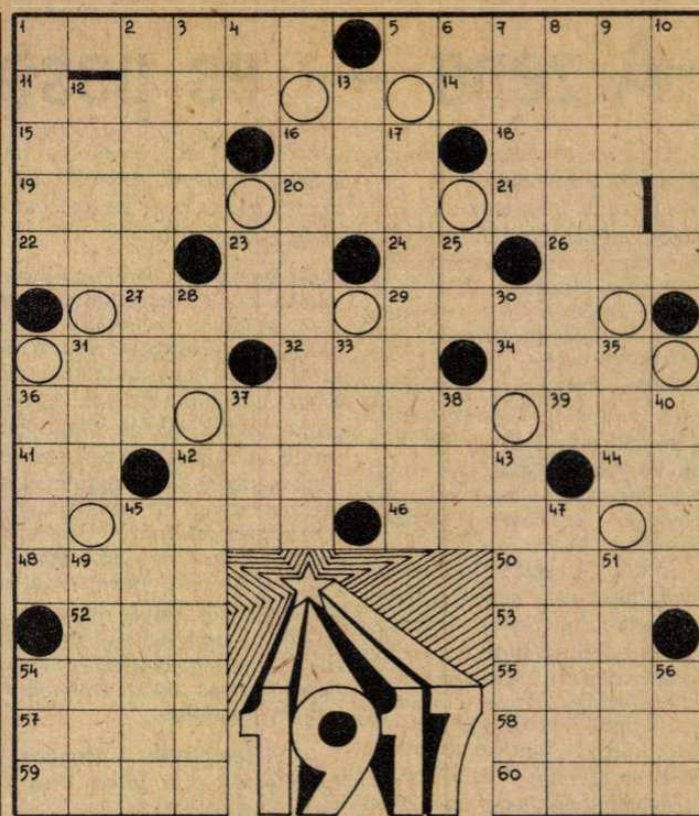
Dicsérendő a tömegsport bizottságnak e tudatos szervező munkája. A postás üzemi bajnokság fordulói már befejeződtek, de természetesen nem szeretnénk, hogy a sportolást, test-

edzést a téli időszakra abba-hagyják dolgozóink, ezért az emlékéversenyeket is beillesztették a szabadidőspont rendszerébe. Kedvező feltételeket teremtenek a mozgásra, kapcsolódásra a különböző teremtorna rendezvények.

A szakszervezeti kongresszus tiszteletére ugyancsak több sportágban írnak ki versenyeket. Az alkalom, a lehetőség tehát adva van, csak minél többen éljenek vele, az egészségesebb, kiegyensúlyozottabb életmód, jobb közérzetünk céljából.

T. S.

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 428-777
Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó
Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 224-810
Levél cím: Budapest, Postafiók 32. 1964
Egyszámú kiadás: MNB 215-96 430
Felelős kiadó: KISS JENŐ igazgató
Előfizetési díj egy évre: 24 Ft
85-9116. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0230-3701

November hetedikét, a nagy októberi szocialista forradalom 68. évfordulóját köszöntjük. Beküldendő: a vízszintes 1., 5., 15., 20., és a függőleges 7., 31.

FÜGGŐLEGES

1. Nép az iráni fennsíkon. 2. Pusztitók. 3. Neves fővárosi egészségügyi intézmény névből. 4. Sír. 6. Hamis. 7. A „Tíz nap, amely megrengette a világot” című mű szerzője. 8. Tá-molyog. 9. Hegyi állat. 10. Egyedül adja elő. 12. Alant. 13. Régi SZTK. 16. Az emír hatalma alá tartozó állam. 17. Eleve is meglevő. 23. Protaktínium. 25. Morzejel. 28. Házállat. 30. Numero. 31. A szovjet közlekedés jelentős vasúti létesítménye. 33. Seben keletkezik. 35. Ezerjóra híres. 36. Nagy német zeneköltő. 37. Csemegéje a fa. 38. Folyó a Szovjetunióban. 40. Ady szerelme volt. 42. Váltó a sportban. 43. Jogilag előírja a teljesítést. 45. Békaporonty. 47. 1892-től 1926-ig hazánk pénzegysége volt. 49. Népgazdasági ágazat. 51. Kerti munkát végez. 56. Juttat-e? (ford.)

— Bánhidi —

Beküldési határidő: december 10.

Előző rejtélyünk helyes megfejtése: Párizs, Kétszáz, Milánó, Kossa, Prága, Gáspár.

Könyvtalványt nyertek: Deák Ilona (Szolnok), Dim Józsefné (Pusztavám), Jambrikné de Vega, 57. Betakarít. 58. Ez a vízínövény. 59. Szín. 60. Egyik megyénk.

Egyre több kézbe Népszavát

Ismert, hogy a fejlécén 113. évfolyam-megjelölést viselő Népszava küzdelmes évszázadunk tanúja, hű krónikása; a magyar szakszervezetek központi lapja, a legrégibb magyar napilap.

A Népszava naponta tudósít a világ és hazánk híreiről, a szakszervezeti élet legfrissebb eseményeiről. Öröndötes, hogy néhány éve új, tetszetősebb külalakkal, korszerű nyomdai eljárással, hétköznapi 12, szombaton 16 oldal terjedelemben jelenik meg.

A Népszava olvasótáborára elismeri: a magyar szakszervezetek központi lapja különösen nagy figyelmet fordít cikkeiben, riportjaiban a bérből és fizetésből élőket foglalkoztató gondokra, a nagyüzemi munkásokra, a mezőgazdaság, a kereskedelem, a szolgáltatás, az egészségügy dolgozóira, az értelmiség, a pályakezdő fiatalok és a nyugdíjasok mindennapjaira.

A Népszava rendszeresen tudósít a lakosságot legjobban foglalkoztató kérdésekről: az ellátás, a közlekedés, a lakáshoz jutás közügyeiről. Az olvasók a lap hasábjairól tájékoztatást kaphatnak jogi és munkügyi kérdésekről, vitás ügyek elintézéséről.

A Népszava mindennap tájékoztat a legfrissebb sporteseményekről is.

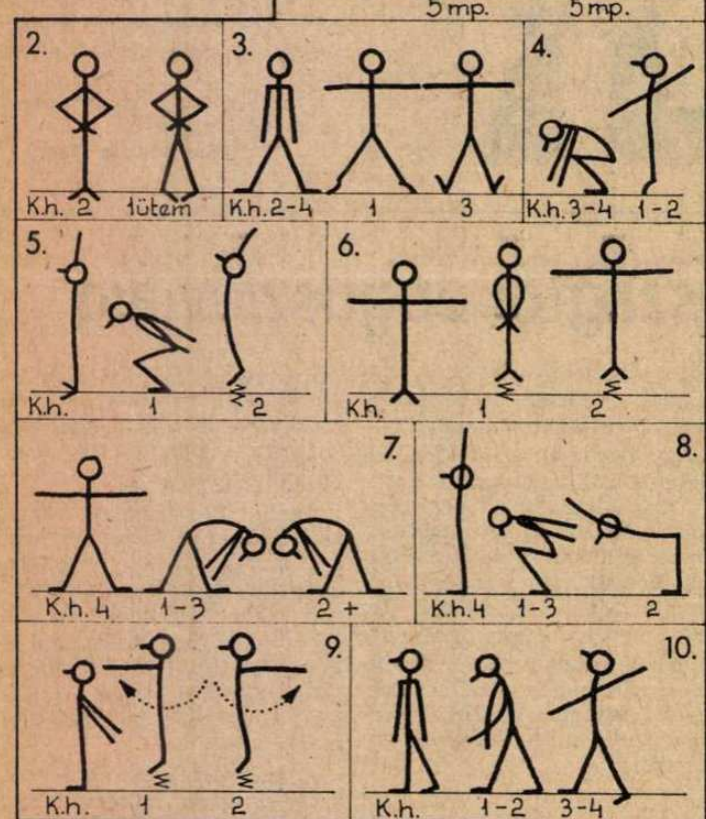
A szakszervezeti tisztségviselők és a partner gazdasági vezetők mindennapi munkáját megkönnyíti a Népszava rendszeres olvasása. A lap megszerzésének legmegfelelőbb módja: az előfizetés.

Az iparági-ágazati szakszervezetek kongresszusait, a szakszervezetek XXV. kongresszusát alap- és közpesszervi választások előzték meg. A választások alkalmával új és régi szakszervezeti tisztségviselők nyerték el a kollektívák bizalmát. A Népszava további példányainak előfizetése, a lap olvasása mindannyiunk számára szükséges.

Ha az alapszervekhez a korábbiakhoz képest legalább 1 példánnyal több Népszava jár, az minden bizonnyal jótékony hatással lesz a mozgalmi munka minőségére is.

Nem jelszónak szánjuk, hanem szükségesnek ítéljük: egyre több kézbe Népszavát.

TORNA MUNKÁK KÖZBEN

1. Kiindulólhelyzet: alapállás. Helybenfutás 30 másodpercig. (5 másodpercig magas térdemeléssel, 5 másodpercig sarokemeléssel. Felváltva.)

2. Kiindulólhelyzet: szögállás, kéz a csípőn. 1. ütem: lábfej összecsisztatása saroknyitással. 2. ütem: sarokzárás, lábfej nyitása. (A gyakorlat ismétlése ötször.)

3. Kiindulólhelyzet: terpeszállás, karok mélytartásban. 1. ütem: lábujjra állás, karemelés oldalsó középtartásba. 2. ütem: kiindulólhelyzet. 3. ütem: sarokra állás, karemelés oldalsó középtartásba. 4. ütem: kiindulólhelyzet.

4. Kiindulólhelyzet: guggolótámasz. 1-2. ütem: térdnyújtással lábujjra állás, karemelés oldalsó középtartásba. 3-4. ütem: kiindulólhelyzet.

5. Kiindulólhelyzet: szögállás, karok magastartásba. 1. ütem: karlendítéssel előre hátsó részsütos mélytartásba, törzshajlítás előre, térdugózással. 2. ütem: karlendítéssel előre magastartásba, törzshajlítással felugrás.

6. Kiindulólhelyzet: szögállás, kar oldalsó középtartásban. 1. ütem: szökdelés karlendítéssel mélytartásba, karkeresztkezés. 2. ütem: szökdelés karlendí-

téssel oldalsó középtartásba (a gyakorlatot ötször ismétljük).

7. Kiindulólhelyzet: terpeszállás, karok oldalsó középtartásban. 1. ütem: balra törzsfordításban hajlítás előre, bal boka érintésével. 2. ütem: ellenkező oldalra. 3. ütem: balra törzsfordításban hajlítás előre, bal boka érintésével. 4. ütem: kiindulólhelyzet. (A gyakorlatot ötször ismétljük.)

8. Kiindulólhelyzet: alapállás, kar magastartásban. 1. ütem: karlendítés előre hátsó részsütos mélytartásba és térdugózással törzshajlítás előre. 2. ütem: térdugózással emelés törzsdöntésbe, karlendítéssel előre magastartásba. 3. ütem: karlendítés hátsó részsütos mélytartásba, térdugózással törzshajlítás előre. 4. ütem: kiindulólhelyzet.

9. Kiindulólhelyzet: szögállás, hátsó részsütos mélytartás. 1. ütem: szökkenés karlendítéssel mellső középtartásba. 2. ütem: szökkenés karlendítéssel hátsó részsütos mélytartásba.

10. Kiindulólhelyzet: terpeszállás, karok mélytartásban. 1-2. ütem: kilégzés mérsékelt törzshajlítással előre, karkeresztkezés a test előtt. 3-4. ütem: belégzés törzshajlítással és karemeléssel oldalsó középtartásba.

Hamar Gábor